

PRENUMERATA

Kurjera Warszawskiego wraz z dodatkiem porannym: W Warszawie: rocznie rs. 9, półrocznie rs. 4 kop. 50, kwartalnie rs. 2 kop. 25, miesięcznie kop. 75.

Za odnośnienie do domu dopłaca się miesięcznie kop. 5.

Na prowincji i w Cesarstwie rocznie rs. 12, półrocznie rs. 6, kwartalnie rs. 3, miesięcznie rs. 1.

Za granicą: miesięcznie rs. 1 kop. 50.

Numer pojedynczy bez dodatku kop. 5; dodatek poranny kop. 3.

KURJER WARSZAWSKI.

wychodzi w dni powszednie wieczorem, w niedziele i święta zrana, nadto wychodzą stale w dni powszednie, z wyjątkiem dni poświęconych, dodatki poranne.

ROK SIEDMDZIESIĄTY CZWARTY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-ej zrana do 8-ej wieczorem, w niedziele i święta od godziny 10-ej zrana do 1-ej po południu.

OGŁOSZENIA

Reklamy: za jeden wiersz garmontowy albo jego miejsca pierwszy raz 25 kop., każdy następny raz kop. 20.

Nekrologia: za wiersz 15 kop. Zwyczajne ogłoszenia: za jeden wiersz petitowy albo jego miejsca pierwszy raz 10 kop., każdy następny raz 8 kop.

Małe ogłoszenia za jeden wiersz po 2 kop. każdy raz, ogłoszenie minimum 20 kop.

Nadesłane: za jeden wiersz garmontowy rs. 1.

Ogłoszenia do Kurjera przyjmuje także Kantor własny Kurjera w Łodzi.

Redakcja, Administracja i Drukarnia: Plac Teatralny nr. 9. — Telefon Redakcji 268. — Telefon Administr. 513. W Łodzi kantor własny. Piotrkowska 3/281, telefonu nr. 313.

— Jutro, o godzinie 9½ zrana, w kościele św. Trójcy (po-trynitarskim), odprawiona będzie przed ołtarzem Pana Jezusa Nazareńskiego uroczysta wotywa ku uczczeniu męki Pana Jezusa. Po ukończeniu jej, pobożnym podawany będzie relikwiarz z drzewem Krzyża św. do ucałowania.

— W kaplicy Pana Jezusa w kościele archikatedralnym św. Jana jutro, o godzinie 8-ej zrana, odprawiona będzie solenna wotywa.

— W kościele N. Panny Marji na Lesznie (po-karmelickim) odbędzie się jutro wotywa o godz. 9-ej zrana przed ołtarzem św. Józefa ku uczczeniu Męki Pańskiej z wystawieniem relikwii Krzyża św.

— W kościele św. Franciszka Serafickiego (po-franciszkańskim) jutro, o godz. 10-ej zrana, odprawiona będzie solenna wotywa przed ołtarzem Pana Jezusa ku czci Męki Zbawiciela z wystawieniem relikwii drzewa Krzyża świętego.

— W dniu jutrzejszym, o godzinie 9-ej zrana, w kaplicy Matki Boskiej Częstochowskiej w kościele św. Ducha (po-paulińskim) odprawiona będzie ku Jej czci solenna wotywa.

— Jutro w kościele św. Marcina (po-augustjańskim) odprawiona zostanie wotywa przed obrazem Pocieszenia N. Panny Marji, o godz. 9-ej zrana.

PRZEGLĄD POLITYCZNY.

Święto pojednania obchodzić będą jutro w Berlinie. Ze swego matecznika, skrytego po za bukami saskiego lasu, zjeżdża jutro z rana książę Bismark do Berlina z całą zapewne swą parentelą i to od razu—jako gość cesarza Wilhelma. Przygotowują dlań apartamenty w zamku, gdzie zamieszka obok innych gości koronowanych, spieszących na sobotnią uroczystość urodzin cesarskich, obok króla saskiego i wirtemburskiego. Nie nowina to była *illo tempore* dla księcia

Bismarka mieszkać pod jednym dachem z monarchami; wszakże wśród czterech lat nielaski cesarskiej miał czas odwyknąć od tej etykiety. Butelką starego węgryna, przyjechał nareszcie cesarz Wilhelm zadanego służy swojego dziada i zaiste w lamusie pamiętek historycznych ta omszała butelka powinna zająć honorowe miejsce, jako cement moralny dwóch czynników, o których zbliżeniu się ku sobie powszechnie już wątpiono.

Próżnem byłoby okłamywanie siebie ze strony przeciwników żelaznego kanclerza, pojednanie się jego z cesarzem nie oddziało na kierunek i ducha przyszłych rządów w rzeszy i Prusiech. Pobudki humanitarne nie grały tu roli wyłączonej, aczkolwiek ton swój domieszały do innych, z których złożyła się miękka sielanka zgody. Zapewne nie wróci książę Bismark do swoich urzędów, na to może i wiek już nie pozwala; wszakże wątpliwości nie ulega, że potrafi sobie wyrobić rychło wpływ na elastyczny umysł młodego monarchy; na to posiada książę Bismark tyle jeszcze sprężystości i ambicji, ile potrzeba, aby zaznaczyć się w ruchu bieżącym chwili. Rydwan państwowy w Niemczech ugrzązł trochę wśród wybojów i grudy; że jędrnego biczyska i woźnicy z animuszem potrzeba, aby go wywieść na prosty i gładki gościńiec, o tem nie można wątpić. Czy wraz z księciem Bismarkiem wniosą się do zamku królewskiego w Berlinie wszystkie jego przesady, nienawiści i przywidzenia, to rzecz inna. W tej mierze wszelkie wnioski zakrawałyby na prorocstwa, a prorocstwa dzisiaj bywają najczęściej zawodne.

Przesilenie serbskie dość rychło doprowadziło do postanowień pozytywnych. Wśród dzisiejszego rozprężenia rywalizujących stronictw w Belgradzie rozwiązane, jakiego się doczekało, może jest najpomyślniejszem. U steru stanął gabinet neutralny, złożony z ludzi spokojnych, przywiązanych do dynastji, nie zagalopowanych w żadną stronę, a oparty na gruncie konstytucji z r. 1888-go i wyobrażający tak

pożądane dla Serbji wzmocnienie władzy królewskiej, nad której unicestwieniem a przynajmniej osłabieniem pracowali z równie szkodliwym dla kraju skutkiem dawniej Awakumowicz, a w ostatnich czasach Sawa Gruicz, teroryzowany przez „główny odbor” (wydział centralny) swojego stronictwa. Serbja okazała się niedoroślą jeszcze do rządów parlamentarnych, wzorowanych na model państw zachodnio-europejskich, posiadających wielowiekowe tradycje konstytucyjne. Gabinet Gioki Simicza będzie konstytucyjnym, wszakże nie parlamentarnym; w tem tkwi jego siła. Posłowie skucezyny do listopada będą mieli ferje, a tymczasem rząd będzie mógł uporać się z finansami i przywrócić poszanowanie prawa.

Z Wiednia, gdzie do ostatniej chwili Gioka Simicz był posłem przy dworze, zapewniają, że to człowiek wytrawny, poważny, umiarkowany i nieskazitelny. W danej sytuacji lepszym on jest na stanowisku prezesa ministrów w Belgradzie od Garaszana, który aczkolwiek pokrewny z nim usposobień politycznych, wniósłby z sobą do konaku program jednego stronictwa, gdy tymczasem Serbja zmęczona już jest i wyczerpana rządami stronictw i łaknie spokoju wewnętrznego, który zapewnić jej może tylko rząd, stojący po nad zawiściami i małostkami grup, wyobrażający udzielność króla.

Interesującym był przebieg poniedziałkowego posiedzenia skucezyny, na którym przewodniczący obradom wiceprezes Katicz odczytał pismo prezesa ministrów, jen. Sawy Gruicza, donoszące o dymisji gabinetu. Po odczytaniu tego pisma wywiązała się krótka, ale charakterystyczna dyskusja.

Piotr Wukicewicz zażądał odkrycia motywów ustąpienia gabinetu, o czem w liście Gruicza mowy nie było. Wiceprezes Katicz odpowiedział: Prezydentum wie tylko tyle, iż rząd podał się do dymisji z powodu niespodziewanego przybycia króla Milana do Serbji. Milan Giuricz: Proszę o głos. Katicz: O czem poseł chce mówić? Giuricz: Chcę powie-

Wystawy sztuk pięknych.

I.

Wystawa szkiców.

Nazwa wystawy szkiców ustaliła się zupełnie na polu sztuk w Warszawie, chociaż zmieniała się forma, miejsce i sposoby urządzenia tego dorocznego popisu na małą skalę.

Pierwsza, przed laty dziesięciu istotnie wystawa projektów na obrazy i rzeźby drobne, składająca się z małych rysunków i malowideł, zapelniała zaledwie mały dolny pokój wystawy Towarzystwa sztuk pięknych w galerji bernardyńskiej. Druga, bardzo gustownie urządzone w lokalu prywatnym na Krakowskim Przedmieściu, odznaczała się wytwornością ustroju i istotnym zbiorem szkiców, na których podstawie mogłyby się były posypać zamówienia. Ta forma atoli okazała się nieodpowiednią celowi, zamówień bowiem nie było. Następnie inną jeszcze formę ten występ przybrał, były to jakby okazy strojnych pracowni malarskich kilku, obok siebie ustawionych w Salonie Krywulca. Od lat dziesięciu zaś prawie Salon artystyczny objął tę czynność doroczną i ustalił nietylko nazwę, ale ostateczną formę, pod jaką „Wystawa szkiców” obecnie występuje, cieszy się coraz widoczniejszym powodzeniem; formą tą jest zgromadzenie w listopadzie, grudniu i styczniu w Salonach spółki drobnych prac malarstwa, rzeźby i sztuki stosowanej. Pośpieszamy wszakże zastrzedz się, że prace drobne, prace nieraz istotnie szkicowe nie są równoznaczne z blahami notatami, śmiało narzucone główne barwy krajobrazu lub postaci człowieka, nie są jednoznaczne z zaniedbaniami lub nieudolnymi bazgrołami, że drobnych rozmiarów obrazki wcale nie potrzebują być i nie są karłami pod względem zalet wewnętrznych, że o ile spotykamy się tu ze szkica-

mi do obrazów, o tyle widzimy w nich rzut dzielnej ręki lub myśli, rzut pierwszy, który w sobie już mieści całość artystycznego znaczenia. Nazwiska pierwszorzędných malarzów naszych zdobią doroczną wystawę szkiców tak samo jak inne stale, a nazwisk tych liczba niemała, dochodzi bowiem pięćdziesięciu.

Alfabetycznie szeregując nazwiska, wypadło nam na pierwszy miejscu położyć występującego po raz pierwszy p. Aleksandrowicza, dobrze zaznaczającego się przez studjum dziewczęcia włoskiego i mały obrazek z życia potocznego. Ubieganie się za kolorem jaknajprawdziwszym i jaknajskromniejszym sprawiło, że ciał dziewczęcia w studjum jest nieco przyciemne i jakby brudne, ratuje je wyborny rysunek. W obrazku dziewczynka, siedząca na krześle pośrodku pokoju, zdaje się być zasmuconą sceną odbywającą się po za uchylonemi drzwiami, osrebrzonymi promieniami światła okiennego. Tu i barwy i rysunek nie pozostawiają pola do przygany, debiut to prawdziwie artystyczny i bardzo pomyślny. P. Andrychewicz w drobnych szkicach barwnych w wyrażeniu światła wieczornego szczęśliwym jest. Pani Bardkiej studjum kobiecie w popiersiu naturalnej wielkości ma cechy wytrawności roboty, szerokości rysunku przy dobrym, czystym kolorycie. Brodowskiego „Byczek”, „Krowy nad wodą”, „Sanna” zalecają się skończonością właściwą pędzlowi tego wytrawnego malarza. Ceglińskiego akwarellowe owoce, malowane z dokładnością zupełnie czyniąca złudzenie, najlepiej się zaznaczyły tem, że w ciągu tygodnia rozchwytnane zostały przez miłośników piękna. Panny Dukzyńskiej drobne malowidła odznaczają się zawsze pewną słodyczą pomysłu i wykonania, którą i tu spotykamy w obrazku zatytułowanym „Na progu”. Powodzeniem zalecają się krajobrazy p. Stefana Dąbrowskiego, wnętrza lasu ciemnego wilgotnym oddycha ciepłem, a zimy wszystkie, bo jest ich więcej niż jedna, pozostała po sprzedaży reszty, mają swoją oryginalną zupełnie białość śniegu, niepodobną do szematycznych o niebieskim lub różowym zabarwieniu.

Czyż mielibyśmy nie wspomnieć prac, których już na wystawie szkiców niema, które szybko z niej znikły i względem nieobecnych okazać się tak mało przyjemnymi? Nie, byłoby to dwa razy niesprawiedliwie, musimy więc, chcąc być z słusnością w zgodzie, przypomnieć dwie, a szczególnie jedną główkę dziewczynki Pani Gażyczowej, pełną głębokiego wyrazu, wybornie wyrysowaną i wymalowaną. Oczy tej zatulonej w ubogą chustkę dziewczynki patrzą smutno i głęboko i dlatego długo zostają w pamięci widza.

Z krajobrazów małych panny Głowackiej, szkiców w właściwym słowa tego znaczeniu, nad inne przedstawiamy najbardziej wykończony i najlepiej w naturze obrany „Nad strumieniem”; jest tam dużo światła w barwie nieba i istotna prawda w zieloności i sile koloru drzew. Gościńskiego, wytrawnego malarza małych widoków, często portretowych, jest prac kilka, niektóre nieco przesadne w jaskrawości barw słonecznych i zamasyściwości malowania obłoków; pierwsza właściwość odbiera zagłębienie powietrzne odległościom.

Ilincza „Ulica w Wenecji” (akwarella) ma dużo prawdy w barwach i rysunek perspektywiczny poprawny.

Panna Kanigowska licznymi a zajmującymi pracami zasilila wystawę szkiców. Oprócz dwóch dekoracyjnych malowideł, stanowiących parę, „Zajaca” w otoczeniu przyborów myśliwskich i „Bazanta” także zabitego w otoczeniu roślinności, spotykamy się z pięknym bukietem peonii, bardzo śmiało malowanych ze studjami figurowymi murzynki i górala tatarskiego z całym szeregiem szkiców z Tatr, żywo chwytnych na miejscu, a więc oddychających prawdą światła i barw, jakie postrzegła i pochwyliła w lot utalentowana artystka.

Do figurowych szkiców a raczej skończonych obrazków zajmujących należy główka dziewczynki w oświetleniu słonecznym, otoczona roślinnością, praca pani Kazanowskiej, której też kilka widoków z Krymu i Kamieńca Podolskiego tu znajdujemy.

Kostrzewski wyciągnął wzdłuż całej ściany szereg

dzieć słów kilka w tej sprawie. Katicz: O tej sprawie będzie można mówić dopiero wtedy, gdy postawiona będzie na porządku dziennym. Giuricz: Przyśięga moja wiąże mnie z konstytucją kraju i dlatego proszę o użyczenie mi słowa, gdyż lud nie wysłał mnie do skucepiny, ażeby milczał, lecz ażeby bronił konstytucji i prawa, aby pokój i porządek panowały w kraju, a ojczyzna była silną i poważaną. Katicz: Sprawa ta zasługuje na rozbiór; wszakże nie może być rozbiórana już dzisiaj. Posel Toma Bojicicz: Ponieważ ława ministrów jest pusta, sądzimy, że w tej chwili dyskusja nad nią byłaby niemożliwą. (Głosy: Ministrowie są w izbie, siedzą oni na swoich ławach poselskich!) Katicz: Prezydum uważa, że sprawa ta może być pomieszczona na porządku dziennym najbliższego posiedzenia skucepiny (ogólna zgoda). Ponieważ jednak nie mamy ministrów, trudno jest prowadzić dalej nasze prace i dlatego należy odroczyć posiedzenia przynajmniej na jeden dzień, do utworzenia się nowego rządu.

Na tem skończyło się to jedyne w ciągu obecnej sesji posiedzenie skucepiny serbskiej.

Br. Z.

Jeszcze trochę więcej światła!

XVI

P. Br. Rejchman chciał sprawdzić, czy Eusapja może poruszyć jakikolwiek przedmiot, nie dotykając go bezpośrednio, i w tym celu, zaraz po pierwszym posiedzeniu, nie spał noc całą, obmyślając przyrząd elektryczny do stanowczego doświadczenia.

Notabene był pewnym, ale to bezwzględnie pewnym, że doświadczenie nie uda się.

Z tą myślą zbudował przyrząd, tem się różniący od zwykłego guzika do dzwonek, że był znacznie większy i że zamiast guzika miał pod rajsbretem deseczkę.

Przyrząd ten przyniósł mi i polecił zapytać Eusapji, czy zechce z nim zrobić próbę.

Zgodziła się odrazu, ale, obejrawszy aparat z dołu i z góry, dodała:

— Tylko to niczego nie dowiedzie, bo mogę weisnąć rękę pod deskę i zadzwonić. Jeżeli pan R. chce mieć doświadczenie przekonujące, to niech każe obić boki listewkami, tak, żeby palec nie mógł się przezie precisnąć.

Gdy mą te odpowiedź Eusapji powtórzył, p. B. R. stanął jak wryty:

— No—rzekł z nietajonym odcieniem ironji—jeśli ona w tych warunkach zadzwoni, to ja jutro ogłoszę w *Kurjerze Warszawskim*, że jestem głupi... (Przeprasza za wyraz, ale muszę cytować dosłownie.)

— Nie śpiesz się z obietnicą—zanważyłem—bo jutro niedaleko, a nuż zadzwoni?... Trzeba by dotrzymać słowa...

swoich zajmujących postaci charakterystycznych: „Ciekawy”, „Stróż”, „Zyd handlarz” należą do najlepszych typów. „Powrót z majówki” oddycha świeżością barw i humorem nie rzucającym się w oczy, lecz tembardziej zajmującym.

Królikowski nabiera z wprawą coraz więcej lekkości w wykonaniu swoich główek kobiecych a przede i wdzięku, którego mniej ma realistyczna, w kąpieli, niewiasta młoda.

Lindemana owoce i kwiaty, a szczególnie te ostatnie pod brawurą wykonania straciły kształty naturalne, świecą za to barwami bardzo żywymi.

Maleszewskiego „Głowa mężczyzny” zacierwienionego siłą barw, wyokragleniem odznacza się. Mireckiego, którego szereg szkiców z nad zatoki geneueńskiej niedawno oglądaliśmy, dał, oprócz pań średniowiecznych wychodzących na polowanie z sokiem, bardzo zajmujący szkic wnętrza przysionka w starożytnym zamku szwajcarskim.

Cały szereg prac pani Poświkowej i panny Poświkówny zdoła wystawę szkiców. Szczególnie zajmujące są okna, stanowiące parę, zapełnione jedno owocami a drugie rybami i przyrządami rybackimi; złudzenie otworów okiennych i życia przedmiotów doprowadziła pani Poświkowa do wysokiego stopnia. Panny J. K. Poświkówny oryginalne są krajobrazy nadmorskie. Rosińskiego kilkanaście krajobrazów z Krymu i Kaukazu noszą na sobie cechy bezpośrednich studjów natury południowej. Słońca w nich dużo, sposób malowania odrębny, osobisty lecz nieśmiały.

Tatry przedstawia nam w tym roku druga artystka z dzielności w krajobrazach znana, panna Zofja Stankiewiczówna. Bardzo, prawdziwie słoneczna jest chata góralska z Gubałówki, widok z doliny Strażyk i z Kalatówek.

Krajobrazy sypią całymi szeregami artyści-figurzyści po powrocie z letnich wycieczek; taki szereg daje nam p. Stencel z okolicy wzgórkowatej i lesistej, drobiazgi te są silne i prawdziwe, w kolorze znać rękę i oko dobrze wyrobione na rzeczy trudniejszej, na

— Dotrzymam.

Tegoż wieczora, pod rękami pp. Marjana Gawalewicza i Bronisława Rejchmana, na których Eusapja trzymała swoje ręce, dzwonek zadzwonił; a nazajutrz oświadczenie p. Br. R. nie ukazało się w *Kurjerze*.

Dopiero w kilka tygodni potem ogłosił, że jest... najbystrzejszym z kilkunastu, którzy brali udział w posiedzeniach.

Taka jest w najkrótszych słowach historia aparatu pomysłu p. Br. Rejchmana.

Nie miałem zamiaru pisać o nim obszerniej, ponieważ doświadczenie owo, jakkolwiek udane, nie mogło mieć znaczenia, ze względu na wadliwe wykonanie przyrządu. Gdy jednak p. R. napisał o niem artykuł bardzo długi i bardzo... urozmaicony usunięciem jednych szczegółów a dodaniem drugich, zmuszony jestem opowiedzieć, jak było.

Chodziło o to, ażeby E. pod rajsbretem, skleconym z jakiejś starej, popękanej deski, podniosła ku górze, nie dotykając jej bezpośrednio, cienką i lekką deseczkę, zawieszoną pod spodem na blaszanych zawiasach. Otóż można to było zrobić, poprostu wstrząsając przyrządem, gdyż w takim razie deseczka podskakiwała ku wierzchniej desce, dawała kontakt dla prądu i dzwonek dzwonił. Że zaś nadto górna deska była, jak wspomniałem, podziurawiona i popękana a boki całkiem odkryte, pozostawało więc pole do najrozmaitszych domysłów podstępny i wskutek tego żaden fizyk do takiego eksperymentu nie przywiązywałby uwagi.

Ale ponieważ p. R. sobie tego życzył, a ja w ogóle byłem za eksperymentowaniem z przyrządami, wreszcie nie chcąc, żeby moje uwagi krytyczne brał ze strony niewłaściwej, wstrzymałem się od wszelkich uwag.

Przyrząd swój p. R. przyniósł mi d. 29-go listopada wieczorem w chwili, gdy wraz z Henrykiem Siemiradzkiem robiliśmy doświadczenia w salonie. P. R. również się spieszył, więc tylko powiedział mi, o co chodzi, i prosił, żebym najpierw przyrząd wypróbował z Eusapją, a następnie dał go na posiedzenie. Spiesząc się do salonu, gdzie właśnie rozpoczęły się bardzo zajmujące objawy, postawiłem przyrząd pod ścianą i wróciłem do doświadczeń.

Posiedzenie przeciągnęło się do późnej nocy (blisko do 3-iej), poczem Eusapję uśpiłem.

Spała nazajutrz do południa, potem wyszła na miasto, zjedliśmy obiad, a po obiedzie ja znów musiałem wyjechać. Wróciłem około 6-iej i wtedy dopiero mogłem pomyśleć o zrobieniu próby. Założyłem druty od baterji, położyłem przyrząd na stole, zaważałem Eusapji i powiedziałem, żeby się starała, trzymając ręce na rajsbrecie, podnieść znajdującą się pod nim deseczkę; wówczas to E. obejrzała przyrząd i radziła obić boki listewkami. Powiedziałem jej, że dobrze, ale że tymczasem tak spróbujemy. W pierwszej chwili mieliśmy zrobić tę próbę we troje, z żoną, i tak też usiedliśmy, że żona trzymała lewą rękę E. a ja prawą,

postaci człowieka. P. Szwojnicki też południowym krajobrazem o jasnej, wesołej zieloności lato nam przypomina.

Wierny swemu kierunkowi, Szyndler kobiecami, pięknymi figurami niewieściami zdobi ściany wystawy szkiców. „W negliżu” leżąca niewiasta ma miły spokój i powab, zarówno jak i druga odpoczywająca; wdzięku w wykonaniu tych małych obrazków tyle, że się ich wymiaru drobnego nie widzi. Słupskiego „Góralezyk” należy do tego kierunku abnegacyjnego, wyrzekającego się jaskrawości na rzecz prawdy i skromności barw, o jakim wspomnieliśmy na początku tego sprawozdania; bardzo poprawnie narysowany, oddycha prawdą życiową. Wastkowskiego „Powódź świętojańska” pełna prawdy w kolorycie. Wiśniewskiego akwarele i Traczewskiego „Polowanie” zakończają szereg krajobrazów, które, jak na wszystkich wystawach obecnych, tak i na tej stanowią poważną liczbę prac malarskich.

Wolskiego „Polowanie” odbywa się wprawdzie pośród krajobrazu, szeroka zajmującego przestrzeń na płótnie, wszakże będącego tylko tłem dla postaci. Patrząc na ten rozpoczęty nie małych wymiarów obraz, widzi się z boleścią, jaką stratę sztuki nasza poniosła przez niedającą się wyleczyć chorobę tego utalentowanego malarza i dzielnego artysty. Drugi znajdujący się na tej wystawie szkic do obrazu „W eyrku” mniejszej jest wartości, lubo o talencie świadczy.

P. Zmurce z porządku alfabetycznego dostało się końcówce miejsce w poglądzie na malowidła wystawy szkiców, ale to chyba dlatego losy tak zrzędziły, abyśmy mogli przytoczyć przysłowie: „koniec dzieła chwali”. Istotnie z dwóch względów miło mi jest te słowa przytoczyć, raz, że zakreśliamy zakresem figurowym a następnie, że te figurowe obrazy p. Z. tak pełne są wdzięku, tak pociągające wyborynym rysunkiem, prostotą, pięknoscią i lekkością wykonania, przytem tak są oryginalne i zawsze nowe, lubo powtarzające się pozornie, że się do nich z ochotą i przyjemnością zawsze wraca.

tworząc łańcuch, ale ponieważ żonę odwołano do gospodarstwa, ująłem sam obie ręce E. i razem trzymaliśmy je na rajsbrecie. Lampa stała na biurku i światło było dostateczne.

Nie upłynęło więcej jak 8—10 minut, kiedy E. oznajmiła, że czuje w rękach powiew chłodny, a w palcach drętwienie, i w chwilę potem dzwonek zadzwonił.

Na głos dzwoneka wbiegła moja żona. Chciałem jeszcze raz powtórzyć doświadczenie w innych warunkach, ale w tej chwili dano mi znać, że stolarz przyszedł i że żąda informacji. Miał zaś oprócz obicia listewkami przyrządu pana R. naprawić stół, który na wczorajszym posiedzeniu, w chwili, gdy E. z krzesłem uniesiona ponad stół nagle opadła, pękł na dwoje.

Posiedzenie zbiorowe miało się zacząć o godz. 8-iej, było więc zaledwie półtorej godziny czasu na poprawki. Z tego powodu zaniechałem prób dalszych i dałem stolarzowi przyrząd do obicia.

Pan R. przyszedł na posiedzenie jeden z pierwszych i wtedy to powiedziałem mu o żądaniu E. lepszego osłonięcia przyrządu, gdyż, jak mówiła, „wymęcza mnie próba, a potem powiedzą, że nie nie warta, i każą bez końca powtarzać.”

Pan R. był, jak to zresztą sam przyznaje, zdumiony żądaniem E. i wtedy wypowiedział o sobie, przy świadkach, ową historyczną obietnicę, zasługującą na zapisanie w dziejach anegdotycznych medjumizmu.

Zaczęliśmy posiedzenie — stolarz, jak zwykle, spóźnił się i dopiero w dobrą godzinę potem, gdy E. zażądała „maszyny” p. Rejchmana, posłałem po nią i jeszcze po chwili oczekiwania, przyniesioną przez lokaja wręczyłem p. Br. R., który sam, klęcząc na ziemi, druty do baterji zakładał i już „maszyny” z ręki nie wypuścił.

Tym sposobem E. od chwili odesłania przyrządu do stolarza aż do chwili rozpoczęcia doświadczenia wcale go w rękę nie miała.

Doświadczenie, jak zwykle w większym kole, nie poszło tak gładko, jak przedtem, ale ostatecznie dzwonek zadzwonił i p. R., zapytany przez kogoś z obecnych, czy to czasem nie był inny jaki dzwonek, odpowiedział:

— O nie! znam go dobrze, ten dzwonek ode mnie pochodzi.

Wrażenie było znaczne, bo nie spodziewano się powodzenia, a najmniej twórcą przyrządu. Chodził on milcząco i kiwając głową.

Wtedy p. Matuszewski postawił wniosek, ażeby, skoro nie było czasu przedtem na obejrzenie przez wszystkich aparatu, teraz go obejrzyć i jednocześnie sprawdzić, czy wszystko w porządku.

Jakoż p. R., zbliżywszy się do lampy i zażądawszy dźwięku, sam własnoręcznie śruby podkręcał, przyrząd rozebrał i nie w nim zmienionego nie znalazł. Odpowiedział też potwierdzająco na pytania obecnych

Rzeźba niewielką liczbę nowych prac przedstawiała na tej wystawie szkiców, lecz za to jedna ich grupa zasługuje na szerególną uwagę, a mianowicie majolikowe figurki p. Skarbińskiego. Majolika w ogóle jest u nas rzadkością, majolika, czyli glina palona polewana, klimatowi naszemu i rodzajowi geologicznym warstw ziemi naszej tak bardzo odpowiednia, mająca jeszcze całą przyszłość przed sobą, bo zaledwie stawiające pierwsze kroki, tem właśnie najbardziej zasługuje na uwagę, że nie powiem na porparcie. Cóż, gdy dodamy jeszcze, że to, co nam p. Skarbiński przedstawia, nie są ani kufy ani pospolite wazy, misy, dzbany lub patery z zagranicznych form odtłaczane, lecz oryginalnie pomyslane i wykonane postacie ludowe, wyobrażające cztery pory roku. Wiosnę przedstawia dziewczę nasze wiejskie niosące kwiaty; lato—włosianin ze snopem; jesień — niewiasta z owocami, zimę zaś włosianin z wiązką drewna; figurki niewielkie o dobrym zupełnie rysunku, modelowane wprawnie, barwną szklistą polewą pokryte, przedstawiają się zupełnie dobrze i świadczą o daleko posuniętej umiejętności autora swojego w tej gałęzi sztuki rzeźbiarskiej, którą wlaściwie się niegdyś Luca della Robbia.

Z rzeźbą zanotować jeszcze musimy „Satyrę” p. Wachulskiego.

Sztuka stosowana, dość szeroko przez panie nasze uprawiana, zasługiwałaby na oddzielny rzut oka; te szeregi pater na porcelanie lub na drzewie malowanych, to naśladowanie gobelinów, te stoliki bądź z płytami porcelanowymi (p. Poświkowej), bądź o innych gustownych blatach, te nareszcie drobiazgi zapełniające gabloty, te wyszywania ornamentacyjne na drogich materjach, świadczące o coraz gruntowniejszym rozwoju umiejętności łączenia piękna z pożytkiem, zaznaczamy na teraz tylko i uwadze powszechniej polecamy, odkładając obszerniejszy na tę sferę pracy pogląd na później.

Wojciech Gerson.

dziennikarzy, czy pozwoli zrobić o tem wzmianki w dziennikach.

Te wzmianki ukazały się i p. R. nie protestował, chociaż protestował natychmiast po niedokładnych opisach innego doświadczenia z deseczka.

Teraz po kilku tygodniach, p. R., potrzebując gwałtem faktów na poparcie swojej tezy o kuglarstwie Eusappi, a znajdując, że ten jest wyjątkowo kłopotliwym, długo się namyślał, zanim go opublikował; ostatecznie jednak znalazł sposób: „Mam ja się kompromitować — myślał sobie — to wolę rzucić szereg podejrzeń na Eusappę, a choćby i na jej otoczenie! Mają oni mnie osmieszać, wolę ja ich oczernić. Wprawdzie za wielu było świadków... ale ja też wprost nie zaprzeczę, tylko zrobię kilka domysłów.” I tak:

Byłem nieogledny, zem zostawił szpary na 6 cali. Eusappja kazala je obić listewkami, pozostawiając szparki na 4—6 milimetrów. Trzeba na to nacisk położyć: 4—6 milimetrów! Napiszę tak.

„Pokażcież mi ten przyrząd!”

„Przynoszą mi go.”

„O bogowie nieśmiertelni! — zawołałem w duchu, a głośno dodałem:

„Ależ tu są cztery szpary przez całą długość i to dosyć szerokie, 4—6 mm...”

Tak, dobrze; czytelnik pomyśli, że pierwiej szpar nie było, a z opisu mojego nie zrozumie, że pierwiej były większe. Zresztą nikt nie sprawdzi, co ja wolałem w duchu... Idźmy dalej: szpary, do czegoż mogły być potrzebne? Oczywiście do wprowadzenia drutu takiej formy, żeby mógł deseczkę zahaczyć, unieść i zadzwonić, a potem... otóż w tem sęk, jak go wyjąć i ukryć; musiałby to bowiem być drut dosyć gruby i sztywny; przy nagłym odjęciu rąk byłby albo zahaczył się i został w pudle, albo wypadł na podłogę, albo wreszcie spostrzeżonoby go w ręku Eusappi... ale kto już teraz będzie sprawdzał? Chodzi o wyraz „drucik”. Zrobił efekt włosek, zrobiła efekt szpilka... a czy je kto widział? Prawdę powiedziawszy, i ja nie jestem pewien, czy widziałem szpilkę, bo było ciemno, jak w rogu... i w pierwszej chwili na zapytanie, co się stało, powiedziałem tylko tak:

— Proszę panów, mnie się zdaje, że widziałem szpilkę...

Ale potem, jak mnie zaczęli naciskać, powiedziałem wprost, zem widział. No i przelknęli szpilkę. Dlaczego nie mieli przelknąć drutu? Tylko czemu ona mogła ten drut wpakować?... Ręce były pod kontrolą... No, mogła uwolnić, zresztą przypominam sobie, że pochylała głowę ku desce... dam do zrozumienia, że głowa...

Pomysł ten tak się panu R. podobał, że siadł i napisał:

„Siedzieliśmy dosyć długo. Dzwonek się nie odzywał. Wreszcie E. położyła głowę na przyrząd. Poniżej czasem dało się słyszeć w przyrządzie drapanie. Trwało ono dość długo. Nareszcie dzwonek zadzwonił. Zrozumiałem zaraz, że podniosła deseczkę zakrzywionym drutem, że drapanie było skutkiem niemożności trafienia od razu we właściwe miejsce i ciągłego probowania, i, jak na pierwszy raz, było to dla mnie najzupełniej dostateczne (!)”

Piszac to, pan R. na śmierć zapomniał o całej historii powyżej opowiedzianej. Ale przypuśćmy na chwilę, że rzeczywiście tak było i że nie tylko w swoim opowiadaniu, ale istotnie wówczas, w ciągu doświadczenia od razu zrozumiał, że E. dzwoniła drutem...

Jakto? Więc pan R., który był wówczas kontrolerem E., dotykał jej rąk, słyszał drapanie trwające dość długo, od razu rozumiał, że próbuje dzwonić drutem, wiedział nawet, że ten drut jest zakrzywiony — i tego drutu nie schwytał?

Następnie: przyrząd rozebrał, drutu nie znalazł, żadnych oskarżeń nie wypowiedział, protokół bez zastrzeżeń podpisał, pozwolił w dziennikach drukować wzmianki o udanem doświadczeniu z aparatem własnego pomysłu, przeciwko tym wzmiankom nie protestował — i to wszystko pomimo, iż zaraz zmiarkował, że go haniebnie oszukano?...

Zaczynam przypuszczać, że się wówczas kochał w Eusappi.

A jeśli nie, to chyba przyzna, że cały ten zakrzywiony drucik jest mocno krzywą historją.

W końcu pan R. żali się, że nie chciano na następnych posiedzeniach powtórzyć doświadczenia...

Rzeczywiście przychodził zawsze z pudłem pod pachą i zawsze napróżno, ponieważ gdy go się pytano, czy już dostatecznie swój przyrząd ulepszył, nigdy nie był tego pewnym, a ostrożność nie pozwalała mu drugi raz obiecywać podobnego anonsu w Kurjerze. Sparzywszy się, na zimne dmuchał.

Już pierwszy aparat miał być decydującym, o czem świadczy choćby energia wyrażenia, którem chciał samego siebie napiętnować*), w razie udania się próby.

*) Wyrażenie to w artykule swoim zmienił na łagodniejsze, czego mu ostatecznie za złe brać nie można, bo sytuacja była istotnie kłopotliwa.

Tymczasem w kilka dni potem wyparł się wszystkiego i przyniósł swój aparat ulepszony i sumiennie opieczętowany.

Zapytano go, czy już teraz jest pewnym przyrządu. Odpowiedział, że tak, ale, że... po doświadczeniu może znaleźć nowe braki...

Dlatego to i tylko dlatego uczestniczy doświadczeń postanowili nie tracić czasu na próby z przyrządem, któreby nawet samego ich autora nie przekonały.

Nawiasem mówiąc, pan R. mógł być znacznie mniejszym kosztem czasu i trudów znaleźć dla swojego doświadczenia przyrząd odpowiedni.

Przedewszystkiem, ponieważ chodziło o kontakt lekki a zarazem łatwy do osłonięcia, nie należało umieszczać pod rajsbretem wielkiej 55-centymetrowej deseczki, którą potem trzeba było osłaniać innymi dodatkowymi deseczkami, ale mały, kilkocentymetrowy krążek, który okrągła a nieco wyższa od niego galeryjka mogła być doskonale od przystępu drucików zabezpieczyć.

Przyrząd taki był już znany w elektrotechnice, nazywa się guzikiem do dzwonek, i można go było nabyć w Biurze elektrotechnicznym p. Br. Rejchmana (Królewska, 47).

Ale pan R. chciał widocznie, żeby do galerji włosków, szpilek, rurek i flakoników przybył jeszcze i „drucik zakrzywiony”.

Juljan Ochorowicz.

Wiadomości bieżące.

— Mosk. wiad. donoszą, iż towarzystwo francuskich producentów wina, w celu zmniejszenia w obrębie państwa rosyjskiego fałszowania win francuskich, zamierza otworzyć w Petersburgu, Moskwie, Warszawie i innych większych miastach specjalne muzea miejskie ze wzorami win, gdzie publiczności wskazywane będą sposoby odróżnienia win naturalnych od fałszowanych.

— Rada zarządzająca kolei południowo-zachodnich podaje do wiadomości, że opłata od transportów zbożowych, wysyłanych od stacyj nowosielickich galezi kolei południowo-zachodnich do Gdańska i kierowanych przez Kowel-Mławę, taksowana będzie o rs. 7 drożej od wagonu, w stosunku opłaty od takich transportów, kierowanych przez Grajewo do Królewca.

— Wskutek ostatnich wieści z Berlina o zbliżającym się ku końcowi przebiegu konferencji w sprawie zawarcia traktatu handlowego pomiędzy Rosją a Niemcami, kupcy zbożowi na prowincji zaczęli gromadzić zapasy zboża w nadbrzeżnych punktach Wisły, powyżej Iwangrodu, oraz nad brzegami Bugu i Wieprza, które to ładunki mają być zabrane na wierzchu tratw, płynących z wiosną do Gdańska, gdyż do tego czasu, według zapewnień firm pruskich, nastąpi możność odbierania ziarna za granicą. Kupcy z okolic Sandomierza w tym celu także powrócili do budowy szkut oddawna, bo z ustanowieniem wysokieli cel na zboże w Prusach nieistniejących. Szkuty buduje lud nad brzegami Sanu, a służą do przewozu ziarna bez worków, nie powracają jednak do miejsca wysyłki, lecz zbywane są korzystnie rybakom pruskim. Przewóz zboża na tratwach dawniej był szeroko praktykowany a uskutecznia się w workach, ułożonych na wierzchu belek pod przykryciem plandeki, a przewóz taki oczywiście należy do najtańszych.

— Kolej warszawsko-wiedeńska, jak donoszą z Petersburga, wypuszcza IX serję obligacyj na sumę 11 milionów rubli.

— Tutejsze przedsiębiorstwa żeglugi parowej przygotowane są z puszczaniem i spłynięciem skorupy lodowej na Wiśle, co wobec nie zbyt wielkiej grubości lodu i ciepła spodziewane jest lada dzień, niezwłocznie otworzyć kursowanie statków parowych pasażerskich do Płocka. Wzrastający przybór wody przyspieszy puszczanie lodów, a zupełne ich spłynięcie, wobec panującego ciepła najdalej w ciągu dni trzech nastąpi.

— Z pomiędzy kilku firm, ubiegających się o przedsiębiorstwo budowy magazynu na stacji Praga kolei warszawsko-terespolskiej, przy konkurencji utrzymał się tutejszy przedsiębiorca, inżynier Adolf Bielicki, jakkolwiek oferta jego nie była najniższą. P. Bielicki bowiem zobowiązał się zbudować wspomniany magazyn za sumę 25,785 rs., gdy pan Finkelsztajn za wykonanie tychże robót żądał 25,250 rs., czyli o 535 rs. mniej. Zarząd kolei jednakże na posiedzeniu ogólnem oferty p. F. nie przyjął głównie z tego względu, iż tenże, jako przedsiębiorca budowlany, zupełnie jest nieznanym zarządowi. Mniej dobre wyniki dała konkurencja, ogłoszona na dostawę drzewa opałowego w ilości 2,000 sążni kubicznych na ogólne potrzeby kolei w r. b., gdyż z powodu zbyt wygórowanych żądań dostawców—14 rs. za sążeń—zarząd musiał odrzucić wszystkie oferty i zwrócił się z pro-

śbą do zarządu kolei skarbowych w Petersburgu o wskazanie dostawców, którzyby się podjęli dostawy drzewa na opał po cenach zbliżonych do cen zeszłorocznych, t. j. po 10 do 11 rs. za sążeń. kub.

— W dzisiejszej *Gaz. polic.* zamieszczono co następuje: „W celu wzmocnienia dozoru nad ścisłym wykonywaniem przez drukarnie i litografie przepisów cenzury i dla zapobieżenia we właściwym czasie niezgodności tekstów ocenowanych z tekstami wypuszczonych w obieg ogłoszeń, reklam, afiszów itp. druków, nie przedstawionych do ogólnej cenzury dla sprawdzenia i otrzymania biletów potwierdzających korektę, polecam pp. komisarzom cyrkulowym niezwłocznie zobowiązać przez deklaracje wszystkich właścicieli drukarni i litografji, aby niebawem po wydrukowaniu przysyłali do cenzury policyjnej po jednym egzemplarzu wszystkich ocenowanych przez kancelarję ogłoszeń, reklam, listów handlowych, cenników itp. bez różnicy, czy te są puszczane do rozpowszechnienia pomiędzy publicznością, czy też tylko dla pewnego kółka osób. Nie potrzeba obowiązkowo przysyłać do cenzury produkcji drukarskich, mających za przedmiot ogólnie życiowe lub domowe cele, jak np. zaproszeń na wesela lub inne zabawy, biletów wizytowych, etykiet i t. p. druków, które w myśl § 167-go ust. cenz. z 1890-go r. wolne są od uprzedniej rewizji cenzuralnej.”

— W *Warsz. Dniwn.* czytamy: „Zarząd okręgowy warszawski rosyjskiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża prosi o ogłoszenie, że dymisjonowany porucznik armji pruskiej, Franciszek Pietschman, właściciel fabryki tektury smołoweowej w Warszawie, ofiarował zarządowi okręgowemu warszawskiemu Towarzystwa Czerwonego Krzyża rs. 5,000 na utrzymanie w baraku Cesarza Aleksandra II-go przy gminie warszawskiej św. Elżbiety jednego łózka jego imienia, z warunkiem, aby pierwszeństwo do korzystania z tego łózka było przyznane jego ziomkom, według wskazania warszawskiego Towarzystwa podanych cesarstwa niemieckiego niesienia pomocy potrzebującym współziomkom.”

— Jak donosi *Gaz. polic.*, następujące osoby złożyły ofiary na rzecz domów zarobkowych: J. Adler i Soimer 100 rs., J. Cynamon i J. Fuks po rs. 50, M. Zaleman i osoba niewiadoma po 30 rs.; A. Liefeldt, ks. Stefan Lubomirski, W. Kopernicki i administrator domu pod nr. 8-ym przy ul. Twardej po rs. 25; A. Liefeldt 20 rs., Ch. Lotte, N. Morgenstern, A. Barcenkow po 15 rs.; J. Drac, Resursa Obywatelska, E. Krug, K. Zabłocki, M. Szczypiński, W. Kussel, senatorowa Karnicka i niewiadoma osoba po 10 rs.; St. Szprynger i F. Gutehym po 5 rs. Razem z poprzednimi złożono 11,203 rs. 57 kop.

— W dniu wczorajszym pochowano na cmentarzach: prawosławnym wolskim 2 mężczyzn; brudzieńskim katolickim: 6 mężczyzn, 5 kobiet i 6 dzieci; na żydowskim: 5 mężczyzn i 3 kobiety; na powązkowskim: 4 kobiety; na ewangelicko-angsburskim: 1 mężczyzn i 1 kobietę; na warszawskim żydowskim: 2 mężczyzn i 6 kobiet. Ogółem pochowano wczoraj 42 zwłok.

— Zapis testamentowy ś. p. Florentyny Koskowskiej dla warszawskiego Towarzystwa dobroczynności sumy rs. 5000 w 5-procentowych listach zastawnych Towarzystwa kredytowego ziemskiego, z warunkiem, aby procent od tej sumy pobierała na wykształcenie swoje córka urzędnika pochodzenia polskiego, religji rzymsko-katolickiej, przyjęty został przez radę miejską warszawską dobroczynności publicznej z zachowaniem praw osób trzecich.

— Roczne zebranie ogólne Towarzystwa ogrodniczego odbędzie się d. 31-go b. m., we środę, o godz. 8-ej wieczorem, w sali hr. Berga (sztandarowej) w gmachu ratusza. Porządek dzienny zawiera: 1) uczczenie pamięci ś. p. dra Jerzego Aleksandrowicza; 2) wybór nowego prezesa; 3) wybory członków zarządu; 4) sprawozdanie z całorocznej działalności Towarzystwa; 5) zatwierdzenie etatu na r. 1894-ty; 6) posiedzenie miesięczne; 7) losowanie roślin.

— W resursie obywatelskiej odbywać się będzie dzisiaj, jutro i pojutrze składanie kartek wyborczych na reprezentantów tejsze resursy w r. b. Obliczenie głosów nastąpi w sobotę, po godzinie 7-ej wieczorem. W głosowaniu mogą uczestniczyć członkowie, nie zalegający w opłacie składek.

— Proszono nas o zaznaczenie, iż zabawa taneczna, urządzana przez grono osób ze sfery kupieckiej w sali „Harmonja” przy ulicy Długiej, odbędzie się nie d. 27-go b. m., lecz 1-go lutego. Powodem zwłoki jest potrzeba poczynienia odpowiednich przygotowań.

— O następujących zmianach w składzie duchowieństwa donoszą *Warsz. gub. wiad.*: gwardjan konwentu oo. reformatów we Włocławku ks. Fidelis Jasiński został zwolniony od dotychczasowych obowiązków, a gwardjanem mianowano ks. Franciszka

Główni gospodarze: Ksawery hr. Branicki i Kazimierz Dobiecki.

Ludwik dr. Anders, Stanisław Barcewicz, Józef Baumritter, Aleksander dr. Biegański, Jan Bloch, Adam Boniecki, Stanisław Boniecki (jun.), Edward Boniecki, Maurycy Borman, Karol Brzozowski, Bolesław Chorąży, Feliks hrabia Czacki, Tadeusz hrabia Czacki, Włodzimierz książę Czetwertyński, Adam hrabia Czosnowski, Eustachy Dobiecki, Leon dr. Dudrewicz, Stanisław Filipkowski, Julian Fuchs, Antoni Glinka, Mścisław Godlewski, Ludwik Grossman, Konstanty Gruszecki, Bernard Handtke, Czesław Hornowski, Roman dr. Jasiński, Fryderyk Jurjewicz, Michał dr. Kepiński, Wiktor Kronenberg, Władysław Lasocki, Tadeusz ks. Lubomirski, Konstanty ks. Lubomirski, Stefan ks. Lubomirski, Zdzisław ks. Lubomirski, Gustaw hr. Łubiński, Jan Paweł Łuszczewski, Alfons dr. Malinowski, Władysław hr. Mielżyński, Władysław Okęcki, Konstanty Okęcki, Włodzimierz Orda, Aleksander hr. Ostrowski, Józef dr. Peszke, Adam Popławski, Zdzisław Popławski, August hrabia Potocki, Jakub hr. Potocki, Władysław hr. Potocki, Włodzimierz Powichrowski, Ludwik dr. Rabek, Maciej ks. Radziwiłł, Wiktor Reszke, Wiktor hr. Ronikier, Aleksander Sianożęcki, Władysław Słoneczyński, Karol Starzyński, Aleksander Strachowicz, Karol Strasburger, Zygmunt Szuskowski, Karol Szienkier, Jan Sztolcman, Aleksander Szwede, Wincenty dr. Szyszło, Karol Temler, Ludwik Temler, Władysław dr. Tyrchowski, Wincenty hr. Walewski, Piotr Wertheim, Zygmunt hr. Wielopolski, Tadeusz Wodziński, Józef Wolff, August hr. Zamoyski, ordynat hr. Maurycy Zamoyski.

NOTATNIK TERMINOWY.

— Do d. 27-go stycznia rada miejska warszawska dobroczynności publicznej przyjmować będzie podania od kandydatów, ubiegających się o wsparcie z zapisu Józefa Kurjerowa, ustanowione pod nazwaniem Macieja Kosciwicza, starego sługi. Z legatu tego przyznane będą dwie nagrody po rs. 50 dla służących mężczyźni, wznania rzymsko-katolickiego i pochodzenia polskiego, którzy przesłużyli w jednym miejscu przynajmniej lat 15, z pierwszeństwem dla służących w Warszawie u starych chorych kawalerów albo u bezdzietnych wdowców.

— D. 27-go stycznia, o godz. 10-ej wieczorem, w lokalu tutejszego Towarzystwa wioślarskiego przy ulicy Królewskiej, odbędzie się wieczór tańczący dla członków Towarzystwa, ich rodzin i wprowadzonych gości, odłożony z d. 20-go b. m.

— D. 27-go stycznia, o godzinie 5 1/2 po południu, w Towarzystwie dobroczynności odbędzie się posiedzenie członków wydziału zupy rumfordzkiej.

— D. 27-go stycznia, o godz. 11-ej przed południem, w gmachu resursy obywatelskiej przy ulicy Krak.-Przedm. pod Nr. 62-Im, odbędzie się posiedzenie uczestników Kasy zaliczkowo-wkładowej emerytów warszawskich, na którym będą przyjmowane wkłady, udzielane pożyczki i zaliczenia.

SKRZYŃKA DO LISTÓW.

Szanowny panie!

W poczuciu obowiązku, jaki wkładają na nas uznanie dla talentu i wdzięczność dla serca zgasłej Anieli Wyrwiczówny, artystki teatru łódzkiego, tudzież publiczność naszego miasta powierzyli mi misję, której spełnienie uważam za spłacenie długu wdzięczności względem naszej koleżanki. Publiczność teatralna pragnie wnieść na mogile swojej ulubienicy nagrobek, na którym położony napis: „Publiczność łódzka—Anieli Wyrwiczównie” zaświadczyłby, jak wielką sympatją cieszyła się zmarła wśród ogółu naszego miasta.

W tym celu w ciągu przyszłego tygodnia odbędzie się specjalne przedstawienie w teatrze „Thalia” z udziałem najcelniejszych sił artystycznych łódzkich, a dochód całkowity przeznaczony zostanie na wzniesienie pomnika, który przypominać będzie nasze dla nieboszczki uznanie.

Zostaje z poważaniem
Czesław Janowski,
dyrektor teatru łódzkiego.

ZE ŚWIATA.

× Z Krakowa donoszą nam pod dniem 24-ym b. m.: „Dr. Adam Asnyk (El...y) wyjeżdża w tych dniach na wyspę Cejlon. — Profesor tutejszego uniwersytetu, dr. Bolesław Ulanowski, mianowany został konserwatorem zabytków sztuki i pomników historycznych. — Starszym kongregacji kupieckiej wybrany został p. Henryk Schwartz, jego zastępcą p. Władysław Fiszer. — Znany śpiewak, tenor, p. Jerzyzna (Czernicki), opuściwszy Lwów, występuje w teatrze tutejszym, w międzyaktach śpiewając wyjątki z oper. — Sprawa terytorjalnego powiększenia Krakowa przez projektowane jeszcze przed trzema laty przyłączenie dosyć gęsto zaludnionych przedmieść, obecnie za rogatkami się znajdujących, zalega dotychczas w ministerjum skarbu. W tych dniach komisja miejska poborów akcyzowych, która projekt powyższy włączając centralnym przedstawia, postanowiła prosić posłów do rady państwa o dotożenie starań, celem uzyskania decyzji. — Zakład sierot chłopców w Krakowie fundacji Piotra Michałowskiego,

istniejący pod wezwaniem św. Józefa, ogłosił drukiem sprawozdanie za rok ubiegły, z którego się okazuje, iż wychowawcy za produkty ogrodnicze przysporzyli w roku tym zakładowi kwotę 8800 złr. Na miejscowe stosunki jest to kwota znaczna, chlubnie świadcząca o zarządzie instytucji, organizacją swoją zbliżoną do warszawskiego domu sierot fundacji Stanisława Jachowicza. — Utalentowana a znana u nas artystka teatru krakowskiego, panna Anna Kałużyńska, z chwilą objęcia sceny przez nową entrepryzę trzymająca się na uboczu, wchodzi w związek małżeński z jednym z wybitniejszych młodych przemysłowców miejscowych, p. Freege, właścicielem renomowanego zakładu ogrodniczego. — Zapewniają, iż entrepryza teatru krakowskiego pozyskała jako nowe siły w personelu kobiecym p. Julję Sułkowską (hr. Mostowska) i pannę Szażankę, artystkę znaną ze scen w Warszawie i Lwowie.

× „Przedana naręczona”, opera Smetany, wystawiona została w Monachjum. Podobala się bardzo; prawdopodobnie opera czeska wejdzie na repertuar wszystkich scen niemieckich. Możeby i do nas zawitała?

× Pani Clovis Hugues, żona znanego pisarza i deputowanego, miała przed laty chwilę własnego rozgłosu, gdy wystrzelała z rewolweru położyła trupem na ulicy pewnego pana, który pozwolił sobie fałszywie o niej rozpuścić po Paryżu pogłoski. Obecnie pani Hugues pracuje nad popiersiem również znanego anarchisty włoskiego, Amilcara Cipriani'ego. Nie staje tylko siurpryzy, aby pięknego poranku model... przyaresztowano. Co wtedy z popiersiem?

× Apostołka. Młoda amerykanka, miss Jessie Ackermann, odbyła długą podróż, trwającą lat pięć, po Australii, Chinach i Indjach, propagując — wstrzeźliwość, apostołowaną przez znane stowarzyszenie dla szerzenia wstrzeźliwości (Société de tempérance), mające kilka rezydencji swoich po świecie bożym. P. Ackermann zwerbowała 20,000 ludzi, którzy do stowarzyszenia przystąpili, a wzięła w ciągu swojej podróży 502 miast, gdzie przezydowała na 1,417 sesjach, wypowiedziała 1,321 prelekcji, napisała 6,000 listów i 700 artykułów do gazet rozmaitych. Charakterystycznym również jest to, że panna Ackermann nigdzie — po drodze wynoszącej 160,000 kilometrów — nie siadła do wagonu i podróż całą odbyła albo na koniu, albo na osie, na wielbłądzie, na słoniu, na statku, na czółnie, w dyliżansie, w lektyce, pieszo, wreszcie na — taczkach. Dzielną kobieta! — ale i zazdrości godnem ciesząca się zdrowiem.

BANKI MYDLANE.

I tak źle i tak niedobrze.
— Ach, ty! do twojej głowy zakutej nic wejść nie może.
— Tak, to prawda, ale z twojej otwartej głowy już wszystko wyleciało.

Naciągane przekonanie.
Pannę Kordulę na punkcie wdzięków potraktowała matka Natura po macoszemu.

Ze jednak stara gwardja nigdy nie ustępuje z pola, panna Kordula (odwrócona tyłem do lustra) monologuje kiedyś:
— A jednak... a jednak... ja należę do płci pięknej...

W menażerji.
— Panie dozorczo, ten słoń jest bardzo uczony?
— O, bardzo mądry i bardzo uczony. Oto naprzykład puszcza do wrzucania ofiar. Nauczyłem słonia kłaść tu sztukę monety. Może który z panów pozwoli na chwilę dwudziestokopiejkową?...

Widz podaje dwudziestokopiejkową. Słoń, przedziwnie wytresowany, bierze monetę w „palec” i wpuszcza ją do puszki.

Widz po chwili milczenia:
— No, niechże mi teraz słoń odda dwudziestokopiejkową.

— A, przepraszam — rzecze dozorca — tego jeszcze nie zdążyłem słonia nauczyć...

Gdy pytają ciebie ludzie:
„Jakże idzie, dobry panie?”
Nie odpłacajże szczerością
Na tak szczerze zapytanie.
Ale zawsze, z dobrą miną
Odpowiadaj wszystkim stałe:
„Jak mi idzie? Jak mi idzie?
Doskonale! Doskonale!”

W ten sens mówiąc, twym życzliwym
Zrobisz radość tem wysoką,
Zaś za wszystkim przykrość sprawisz
I zasmuczysz ich głęboko.
Więc, czy idzie ci jak z płatka,
Czy też nie idzie wcale,
Odpowiadaj z dobrą miną:
„Doskonale! doskonale!”

Nie poprawisz sobie losu,
Gdy się skarżyć będziesz Izawie
Jednym skargą będzie — nuda,
Innym będzie znów — zabawa.
Dobra mina zazdrość wzbudzi,
A obłudna litosć — żale,
Więc powtarzaj: „Jak mi idzie?”
Doskonale! doskonale!..”

Kolektora przy kanałach
Wnet poprawią na żądanie.
Kolektora od loterji
Nie poprawić nie jest w stanie.

mierz.

— Miłosierdziu łaskawych czytelników polecamy gorąco:

Żonę urzędnika, ciężko chorą, z 3-imi drobnymi dziećmi. (Adres w kantorze Kurjera).

Malarza pokojowego, bez zajęcia, z żoną i 3-imi dziećmi. (Chmielna № 108). Prosi o pracę.

Mariannę Dąbrowską, starszkę 78-letnią, chorą bez opieki. (Przyłęk № 8, m. 5) —

Piętnastoletniego chłopca, zdolnego i pilnego ucznia, chorego na płucę, którego matka, biedna wdowa leczyć nie jest w stanie. (Nowy-Swiat № 8, m. 68).

Dla najuboższych.

Maksymiljan Glücksberg, adwokat przysięgły, rs. 15.
— Szanowny redaktorze. Racz przyjąć na ubogich rs. dwa i łaskawie zaznaczyć, że za artykuł pod tytułem „Bal kelnerski” w Kurjerze Porannym z dnia 25 stycznia szczerze podziękowanie składają podpisanym kolegom.

Kelnerzy hotelu Europejskiego.

Nekrologja.

Jerzy syn Michała WOLKOWIŃSKI,

szczęścia pokoju m. Chęcin, gubernji kieleckiej, po długich i ciężkich cierpieniach, zmarł w Warszawie dnia 23-go stycznia 1894 r., przeżywszy lat 52.

Pograżona w głębokim smutku wdowa i rodzeństwo zmarłego, zapraszają krewnych, przyjaciół, kolegów i znajomych na przeniesienie zwłok z mieszkania ulica Marszałkowska № 44 do Uspeńskiej Cerkwi przy ulicy Miodowej dnia 13 (25) stycznia, to jest we czwartek, o godzinie 3-ej i pół po południu, a także na żałobne nabożeństwo i wyprowadzenie zwłok z tejże cerkwi w dniu następnym, to jest w piątek, o godzinie 10-ej zrana, na cmentarz prawosławny wolski.

FILIP KEPLER,

obywatel i właściciel browaru w Radoniu,

po długich i ciężkich cierpieniach, zmarł w dniu 19-ym stycznia r. b., przeżywszy lat 63. Pozostała w ciężkim smutku rodzina zawiadamia krewnych, znajomych i przyjaciół.

† S. p. KAROL HEERING,

majster blacharski,

opatrzonej św. Sakramentami, po długich cierpieniach, zmarł dnia 23-go b. m., przeżywszy lat 76. W smutku pozostała żona wraz z dziećmi i wnukami zapraszają przyjaciół i kolegów zmarłego na wyprowadzenie zwłok z kaplicy przy ulicy Młynnej, odbyć się mające w piątek, tj. dnia 26-go b. m., o godzinie 3-ej po poł. na cmentarz ewangelicko-augsburski. 2—454

† S. p. Emilja z Lewandowskich Chylińska,

wdowa po obywatelu ziemskim, przeżywszy lat 62, po krótkiej lecz ciężkiej chorobie płuc, opatrzonej św. Sakramentami, zgasła w dniu 20 grudnia r. z. na rękach zboliałych sercem, córki, wnuczki i zięcia, zamieszkałych na Kaukazie — gdzie również i zwłoki s. p. naszej drogiej matki do czasu przewiezienia na miejsce rodzinne, zostały tymczasowo złożone. O czem pozostałe w kraju wraz ze swą rodziną troje dzieci, przejęte nieopisaną boleścią osieroczonego serca i żalu po stracie ubóstwianej matki i babki — powiadają krewnych i wszystkich, których uczucie prawdziwej przyjaźni łączyło, ciąsem tym srodze dotkniętą rodzinę naszą. 464

† S. p. Juljanna z Lubowiedzkich Szczodrowska,

żona b. fotografa, po długich i ciężkich cierpieniach, opatrzonej św. Sakramentami, zasnęła w Bogu dnia 24-go stycznia 1894 r., przeżywszy lat 70. Pozostała córka i zięć zapraszają krewnych, przyjaciół i życzliwych na żałobne nabożeństwo odbyć się mające dnia 26 stycznia, to jest w piątek, o godzinie 10-ej zrana, w kościele katedralnym św. Jana, oraz na wyprowadzenie zwłok z tegoż kościoła i tegoż dnia, o godz. 3-ey po południu, na cmentarz brudziński. 130

B. P. Józef Baumritter,

KUPIEC,

zmarł po krótkiej lecz ciężkiej chorobie, przeżywszy lat 25. Pozostali w nieutulonym żalu rodzice, siostra, bracia, bratowa i szwagier zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych na wyprowadzenie zwłok z mieszkania przy ulicy Miedzianej № 14, dnia 26-go b. m., to jest w piątek, o godzinie 10 i pół zrana, na cmentarz starozakonnych. — 476

+ Dnia 26-go stycznia, jako w 23-cią rocznicę śmierci

ś. p. Aleksandra Chmielewskiego,

obywatela ziemskiego, odbędzie się msza święta, o godzinie 9-ej zrana, w kościele św. Antoniego przy ulicy Senatorskiej, na które żona i dzieci zapraszają. 448

+ Jutro, to jest dnia 26 stycznia, jako w rocznicę śmierci

ś. p. Teresy z Lipskich

Prądyńskiej,
odbędzie się o godzinie 10-ej zrana żałobna wotywa w kościele Najsw. Marji Panny na Nowym Mieście, na którą pozostałe dzieci i wnuki zapraszają. 463

+ W ósmą rocznicę śmierci

ś. p. Kleta Alfreda Ciszewicza,

w dniu 26-ym b. m., o godzinie 9-ej i pół zrana, odbędzie się w kościele św. Aleksandra nabożeństwo żałobne za duszę jego i syna jego **Witolda**. 470

+ W dniu 27-ym stycznia r. b., o godzinie 10-ej zrana, w kościele św. Józefa Oblubieńca (po-karmelickim) na Krak. Przedmieściu, jako w rocznicę śmierci, odbędzie się msza święta za duszę

ś. p. Natalji z Szymanowskich

Jasińskiej,

oraz jej męża ś. p. **Adama Jasińskiego** i ich córki **Marji Minasowiczowej**, na którą pozostali synowie, zięć, synowa i wnuki zapraszają krewnych i przyjaciół. 134

+ W sobotę, dnia 27-go stycznia r. b., jako w szóstą bolesną rocznicę śmierci

ś. p. Wincentego Majewskiego,

mecenasa, odprawioną będzie wotywa w kościele św. Krzyża, o godzinie 10 i pół zrana. 2-445

+ W sobotę, dnia 27-go stycznia, jako w drugą bolesną rocznicę śmierci

ś. p. Józefa Gampfa,

odbędzie się nabożeństwo żałobne w kościele św. Aleksandra, o godzinie 10 i pół zrana, na które pozostała żona zaprasza krewnych, przyjaciół i znajomych. 446

+ Lnia 26-go b. m., to jest w piątek, o godzinie 10-ej zrana, odprawiona będzie msza święta żałobna w kościele św. Józefa Oblubieńca (po-karmelickim), za spój duszy

ś. p. Kamilli Krzyżanowskiej,

jako w 14-tą rocznicę jej zgonu. 451

+ W dniu 27-ym b. m. w kościele św. Krzyża, o godzinie 10-ej zrana, odbędzie się przed wielkim ołtarzem nabożeństwo żałobne za dusze ś. p. **Ignacego, Emilji i Marji** 386

Walewskich.

+ W piątek, dnia 26 b. m., jako w trzecią rocznicę śmierci

ś. p. Justyny z Moczarskich

Trzaska,

odbędzie się żałobne nabożeństwo w kościele św. Aleksandra, o godz. 10-ej zrana, na które w smutku pograżony mąż wraz z dziećmi zaprasza krewnych i żyjących. — 450

+ Za spój duszy

ś. p. Franciszka Kuśnierskiego,

oraz **Karoliny z Kuśnierskich Mielnickiej**, odbędzie się nabożeństwo żałobne, o godzinie 10 i pół zrana, w kościele św. Karola Boromeusza przy ulicy Chłodnej, w sobotę, dnia 27-go b. m., na które pozostała rodzina zaprasza. 456

+ W piątek, dnia 26-go b. m., o godzinie 10-ej zrana, jako w trzecią rocznicę śmierci

ś. p. Hipolita Twardzickiego,

odbędzie się nabożeństwo żałobne w kościele św. Antoniego (po-reformackim), na które zaprasza się żyjących. 449

+ Dnia 26 b. m., to jest w piątek, jako w rocznicę śmierci

ś. p. dra Stanisława Chometowskiego,

odprawione zostanie nabożeństwo żałobne w kościele św. Krzyża, o godzinie 10 i pół zrana. 453

+ Wszystkim tym, którzy raczyli oddać ostatnią posługę

ś. p. Aleksandrowi Schoeneich,

w dniu 10-ym stycznia r. b., jako to: wielcebnemu pastorowi Oppmannowi, krewnym, przyjaciołom i znajomym, którzy na własnych barkach ponieśli zwłoki najukochańszego męża i ojca, składa serdeczne „Bóg zapłać”

żona z rodziną.

Łowicz dnia 18-go stycznia 1894 r. 428

Rejestracja firmowa.

Korespondent petersburski *Warsz. Dzienn.* zaznaczając, że czynności komisji, której powierzono zaprowadzenie w kraju rejestracji firmowej, rozpoczyna się wkrótce, bo już w miesiącu lutym r. b., podaje

zasady tej rejestracji dla gubernij Królestwa Polskiego.

Zasady te streszczają się w następujących punktach:

1) Skutki rejestracji w granicach okręgu izby sądowej warszawskiej rozciągają się na wszystkie osoby, uznane za handlujących w myśl art. I-go kodeksu handlowego, oraz na wszystkie towarzystwa i stowarzyszenia handlowe, bez różnicy między krajowcami, mieszkańcami Cesarstwa i cudzoziemcami. Z tego są wyłączone osoby prowadzące drobny handel (kolporterzy, przekupnie, kramarze itd.).

2) Działanie prawne, zawarte w niniejszej ustawie i wynikłe z niego zmiany, zyskują moc względem osób trzecich wskutek zarejestrowania i opublikowania, dokonanych w przepisany porządek.

3) Rejestracja polega na zaciągnięciu odpowiednich firm do specjalnych rejestrów, nazwanych księgami zapisów handlowych.

4) Księgi takie prowadzą się w sądach handlowych i w zastępujących je sądach okręgowych i znajdują się w zawiadywaniu oddziałów, mianujących się oddziałami rejestracji handlowej. Jurysdykcję tych oddziałów wskazuje siedlisko przedsiębiorstw handlowych albo też głównych ich zarządów, w obrębie okręgu tego sądu, do którego składu oddział należy.

5) Do ksiąg rejestrów handlowych firmy zapisują się na zasadzie aktów i deklaracji zarówno urzędowych, jak i prywatnych, przedstawionych na właściwej drodze tak przez osoby prywatne, jak i urzędowe. Każda zapisana firma ma być niezwłocznie i obowiązkowo ogłoszona na mocy rozporządzenia samych oddziałów sądowych rejestracji.

6) Akty i deklaracje mogą być przedstawiane do rejestracji bądź przez samą stronę zainteresowaną albo na mocy jej plenipotencji przez każdą inną osobę, albo też nadsyłane pocztą.

7) Księgi rejestrowe handlowe i dokumenty mogą być oglądane przez wszystkich życzących sobie tego, w dniach i godzinach biurowych, pod okiem sekretarza oddziału lub jego pomocnika. Opublikowanie polega na wydrukowaniu we wskazanym do tego piśmie firm wyciągniętych do księgi rejestrowej, wydawanym jednocześnie w językach ruskim i polskim, przyczem do pomieszczenia ogłoszeń, z gazet wychodzących w Warszawie, wybiera się jedna na cały okrąg izby sądowej warszawskiej. Ogłoszenia rejestracyjne drukują się w oddzielnym dodatku do gazety, mają niezależną od gazety cenę prenumeracyjną i mają być sprzedawane każdemu, kto sobie będzie życzył oddzielnymi arkuszami. Stronie zainteresowanej dozwala się bez żadnego na to pozwolenia przedrukowywać w innych pismach ogłoszenia z gazety, bez zmiany ich tekstu.

8) Ogłoszenie firm zarejestrowanych daje doniesienie prawne, że doszły do powszechnej wiadomości po upływie następujących terminów od dnia wyjścia gazety; dla osób zamieszkałych w Warszawie—po upływie 2 dni; dla osób zamieszkałych w kraju po za Warszawą—po upływie 15 dni; dla osób zamieszkałych po za granicą kraju i innych państwach Europy—po upływie 30 dni; dla osób mieszkających po za Europą—po upływie 60 dni. W razie przeskód, wynikłych z wojny, terminy te się podwajają.

(D. c. n.)

Z Petersburga.

Birż. wied. zamieszczają następującą informację o stanie zasiewów na zasadzie doniesień konsułów niemieckich:

„Jak wiadomo, stan zasiewów w Rosji według danych urzędowych jest w ogólności pomyślny. W tem samem świetle rysują go i konsułowie niemieccy w swoich sprawozdaniach, nadsyłanych rządowi niemieckiemu. Stosownie do tych doniesień stan zasiewów ozimych w Rosji w końcu grudnia przedstawia się w sposób następujący: w gubernjach: liflandzkiej i kurlandzkiej pszenica i żyto znajdują się w ogólności w dobrym stanie. W gubernjach Królestwa Polskiego w grudniu panowały niezwykle ciepła i przypadły dni wilgotne; zasiewy w ogólności w dobrym stanie. Skutkiem jednak braku warstwy śnieżnej zarówno w Królestwie Polskiem, jak i w sąsiednich gubernjach: kowieńskiej, grodzieńskiej i wileńskiej są pewne obawy, aby zasiewy nie wymarły, gdyby nastąpiły nagle mrozy. Podobne obawy istnieją i w Wielkiem Księstwie Finlandzkim. W gubernjach centralnych brak śniegu zdołał już teraz nawet uszkodzić zasiewy. Ponieważ jednak w ostatnich czasach spadł śnieg, niema przeto poważniejszych obaw. W gubernjach południowo-zachodnich, gdzie ubiegła jesień była nadzwyczaj pomyślna dla zasiewów, spadły śniegi, lecz nie zdołały utrzymać się dłużej na polach. Na południu państwa zasiewy również przedstawiają się nader pomyślnie.”

W *Petersb. wied.* czytamy w jednym z artykułów

„Giełda berlińska wierzy snadź w rychłe przywró-

cenie normalnych stosunków handlowych pomiędzy Rosją a Niemcami; świadczy o tem ciągle podnoszenie się kursu rubla kredytowego. Wczoraj zresztą istniała pewna specjalna okoliczność, która spowodowała wyższość kursu o całą markę (z 218 na 219 m.). Na giełdzie berlińskiej rozeszła się bowiem pogłoska, iż rząd nowego kursu zamierza nareszcie znieść stare bismarkowskie rozporządzenie w sprawie zakazu lombardowania walorów ruskich w Banku niemieckim. Jak wszyscy jeszcze pamiętają, rozporządzenie to ukazało się w chwili, gdy kanclerz żelazny był w stanie silnego rozdrażnienia z powodu stanowczej odmowy Rosji w sprawie przedłużenia przymierza z Niemcami i Austrią. Polityka jego, prowadzona pod hasłem „bój rublem!” jak również wiadomo, okazała się kijem o dwóch końcach, a jeden z nich ugodził dotkliwie w kieszenie samych bankierów i kapitalistów niemieckich. Pierwsi stracili ogromne kurtaże, jakie zarabiali w ciągu lat 75-iu na operacjach z papierami ruskimi; drudzy zaś zamienili najsolidniejsze papiery ruskie na walory włoskie, które spadły i wciąż spadają, jako też na wątpliwiej wartości obligi państw południowo-amerykańskich. Z praktycznego punktu widzenia zarządzenie, projektowane podobno przez hr. Capriviego, dogodne jest przede wszystkim dla interesów giełdy berlińskiej i kapitalistów niemieckich. I my jednak powitalibyśmy je bądźco bądź z zadowoleniem, usułoby bowiem jedną z brutalności, w jakie obfitowała polityka Bismarka. Obecnie, gdy obiedwie strony usiłują przywrócić normalne stosunki handlowe, zakaz ów co do udzielania pożyczek na walory ruskie jest istotnie czemś w rodzaju anachronizmu, nieprzyjemnego w równej mierze dla jednej, jak i drugiej strony.”

Mosk. wied. donoszą, iż miejsce zmarłego posła angielskiego w Petersburgu, sir Roberta Moriera, obejmie nie lord Cromer, przedstawiciel Wielkiej Brytanji w Kairze, lecz wicekról Indji, lord Landsdown.

Birż. wied. przytaczają szczegóły o nowym typie szkół profesjonalnych, a mianowicie o projektowanym w gubernjach jarosławskiej lub wologodzkiej instytucie gospodarstwa mlecznego. Instytut ma głównie na celu dostarczenie odpowiednio praktycznie i teoretycznie wykształconych nauczycieli dla średnich i niższych szkół mleczarskich, jakie według projektu ministerjum rolnictwa mają być stopniowo otwierane w różnych okolicach państwa. Instytut dzielić się będzie na kursy zasadnicze i specjalne; na pierwszych wykładane będą przedmioty ogólnie kształcące; na drugich—botanika, rośliny pastewne, zootechnika, weterynarja, djetetyka zwierząt, ekonomja i technika gospodarstwa mlecznego, maszyny i budownictwo w związku z gospodarstwem mlecznym, wyrób serów itd. Obok instytutu, a zarazem w pewnej od niego niezależności istnieć będą stacje doświadczalne, mające wyłącznie charakter naukowy. Na stacjach tych, które podobno będą otwarte odrazu w kilku punktach państwa, odbywać się będą prace laboratoryjne z zakresu gospodarstwa wiejskiego na żądanie właścicieli ziemskich.

Wypadki serbskie.

Przejścia, które doprowadziły do utworzenia gabinetu Simicza, tak się przedstawiają:

Wydział kierujący partją postępową zdecydował w poniedziałek wieczorem nie przystępować do koalicji z liberalami; postępowcy bowiem sami liczyć mogą w razie utworzenia gabinetu postępowego na daleko silniejsze poparcie w kraju, aniżeli w rzeczonyj koalicji. Garaszanin zaniósł tę odpowiedź królowi zaraz o godzinie 10-ej wieczorem do konaku, dodając imieniem stronnictwa, iż gotów jest poprzeć gabinet czysto liberalny, jeżeli będzie on postępowal zgodnie z konstytucją i potrafi utrzymać pokój i porządek w kraju.

We wtorek zrana powstała przeto myśl utworzenia gabinetu czysto liberalnego z Awakumowiczem na czele; szybko jednakże jej zaniechano, nasunęła się bowiem uwaga, że trudno brać ministrów wprost z ławy oskarżonych. Zresztą nie było nadziei, aby liberały potrafili umorzyć rozterkę stronnictwa. W południe przeto we wtorek postanowiono zwrócić się napowrót do najumiarkowańszego skrzydła radykalnego pod warunkiem, aby do gabinetu weszło kilku mężów zaufania królewskiego, jak Simicz i Nikolajewicz, i aby dano królowi określone na pamiętnej konferencji nocnej rejście. Simicz udał się do klubu radykalnego i konferował w tej mierze z Katiczem, Andrą Nikoliczem i Miłowanowiczem.

Simicz ofiarował imieniem króla trzem radykalistom teki: sprawy wewnętrzne Nikoliczowi, dr. Łazarzowi Pacu finanse, a Miłowanowiczowi handel. Klub radykalny, który ciągle uważał, że mając większość w skupeczynie, ma prawo do gabinetu wyłącznie z jego łona wziętego, wybrał komisję, z pięciu

członków złożoną, celem traktowania z koroną i pełnomocnikiem jej, Simiczem. Do komisji weszli: jen. Sawa Gruicz, Andra Nikolicz, Dymitr Katicz, Paja Wukowicz i Rista Popowicz.

Król powołał wieczorem tę komisję do konaku. Zdawało się, że do porozumienia przyjdzie, ponieważ Simicz zażywa w sferach radykalnych wielkiej powagi i zaufania. Ostatecznie rokowania rozbiły się, radykałsi nie weszli do gabinetu, który utworzył się wczoraj z ludzi neutralnych, lecz używających we wszystkich trzech stronnictwach miru.

Telegramy „Kurjera Warszawskiego“.

POJEDNANIE Z BISMARKIEM.

Berlin 25-go stycznia. (Tel. pryw. K. W.) — Cesarz wystosował drugie niezmiernie laskawe pismo do księcia Bismarka, w którym wyraża radość swoją z powodu, iż będzie mógł niebawem powitać księcia w Berlinie. Zapewniają, że w pierwszym swem piśmie cesarz powiedział, iż byłoby mu bardzo przykro, gdyby w kole osób wieszających mu 25-letniego jubileuszu służby wojskowej nie obaczył męża, który pod rządami tego samego cesarza Wilhelma I-go dopomógł tak dzielnie do wypróbowania ostrza oręża niemieckiego i pruskiego.

Berlin 25-go stycznia. (Tel. pryw. K. W.) — Cesarz jutro w południe sam wyjedzie na dworzec dla zabrania przyjeżdżającego księcia Bismarka do zamku królewskiego. Książę zajmie apartamenty parterowe, zamieszkiwane przez cesarza.

Berlin 25-go stycznia. (T. pryw. Kur. W.) — W kołach politycznych oczekują w najbliższym czasie zdumiewających zmian w polityce wewnętrznej Niemiec. Hr. Waldersee ma odegrać wybitną rolę.

Berlin 25-go stycznia. (Tel. pr. Kur. War.) — Dzienniki południowoniemieckie zachwycone są pojednaniem się cesarza z Bismarkiem.

Londyn 25-go stycznia. (Tel. pryw. K. W.) — *Standard* wieszkuje cesarzowi Wilhelmowi pojednania się z ks. Bismarkiem, podnosi zręczność Capriviego, dodaje wszakże, iż dopóki ks. Bismark nie stanie znowu obok tronu, polityce Niemiec zawsze czegoś brakować będzie.

Rzym 25-go stycznia. (Tel. pryw. K. W.) — Dotąd tylko *Tribuna* zaznaczyła swoje stanowisko w sprawie pojednania się cesarza z Bismarkiem. Jest ona tego zdania, iż zbliżenie się wywrze potężny wpływ na całą politykę Niemiec.

GABINET SERBSKI.

Belgrad 25-go stycznia. (Tel. pryw. Kur. W.) — Na wczorajszym posiedzeniu skupczyny prezes gabinetu, Simicz, odczytał program nowego rządu, stojącego po za stronnictwami. Zadaniem jego będzie przy ścisłym poszanowaniu konstytucji i ustaw zabezpieczyć pokój wewnętrzny i zewnętrzny. Rząd będzie zachowywał się poprawnie i lojalnie wobec wszystkich. Ukazu zamykającego sesję skupczyny nie mógł Simicz odczytać z powodu podniesionego w izbie hałasu. Popowicz oświadczył, że skupczyna nie ma zaufania do tego rządu. Simicz oddał ukaz przewodniczącemu, poczem ministrowie oddalili się. Przewodniczący odczytał ukaz.

Belgrad 25-go stycznia. (Tel. pryw. K. W.) — Simicz złożył wizyty Risticzowi, Garaszaninowi i Ribaraczowi.

Belgrad 25-go stycznia. (T. pryw. Kur. W.) — Adjutant królewski, pułkownik Michajłowicz, mianowany prefektem policji.

Belgrad 25-go stycznia. (Tel. pryw. Kur. W.) — Radykałsi rozpoczęli już agitację pomiędzy ludem włościańskim przeciw rządowi. Wysyłają oni deputację do króla, której wszakże król zapewne nie przyjmie.

Belgrad 25-go stycznia. (Tel. pr. K. War.) — Pasicz podał się do dymisji z urzędu posła serbskiego w Petersburgu. Simicz oświadczył, że będzie starał się pojednać stronnictwa; jeżeli mu się to zadanie nie powiedzie, złoży rządu w ręce silniejszego.

Belgrad 25-go stycznia. (Tel. pr. Kur. W.) — Król Milan ma otrzymać 250,000 fr. rocznego apanażu. Wybór ministra wojny i posłów zagranicznych będzie zależał wyłącznie od króla.

ODKRYCIA CLÉMENCEAU.

Paryż 25-go stycznia. (Tel. pr. Kur. War.) — Clémenceau w *Justice* drukuje dalsze odkrycia o sprzeniewierzeniach w zarządzie floty i w arsenalach. Ministerjum marynarki zaprzecza wiadomości, jakoby Clémenceau miał być pociągany do odpowiedzialności sądowej z powodu tych odkryć.

30 MILJONÓW.

Madryt 25-go stycznia. (Tel. pr. Kur. W.) — Minister spraw zewnętrznych uwiadomi przedstawicieli zagranicznych Hiszpanji, że marszałek Martinez Campos zażąda od sultana marokkańskiego 30 milionów pesetas odszkodowania.

NOWA EMISJA.

Rzym 25-go stycznia. (Tel. pr. Kur. War.) — Banki emisyjne posiadają już potrzebne pokrycie metalowe na nową emisję not. Obłożenie kas o oszczędności ustalo. Giełda zwiększa.

Praga czeska 25-go stycznia. (Tel. pryw. K. W.) — Na jednym z filarów mostu Karola okazały się niebezpieczne rysy.

Berlin 25-go stycznia. (Tel. pryw. Kur. W.) — Zawarto umowę o przedłużenie prowizorycznego traktatu handlowego z Hiszpanją do końca marca.

Berlin 25-go stycznia. (Tel. pr. Kur. W.) — Sejm pruski obradował wczoraj w dalszym ciągu nad budżetem. Narodowo-liberalny Eynern wyraził nadzieję, że przybycie księcia Bismarka do Berlina da nowy impuls rozwojowi wewnętrznych stosunków politycznych Niemiec. Lieber oświadczył, iż centrum ma podzielone zdanie co do konieczności reformy podatków państwowych.

Berlin 25-go stycznia. (Tel. pr. Kur. W.) — Partja narodowo-liberalna zamierza postawić interpelację wyjaśniającą, czy książę panujący w rzeszy niemieckiej może być poddany obcego państwa.

Paryż 25-go stycznia. (Tel. pr. Kur. W.) — Pogłoskom o ustąpieniu hr. Münsterera z urzędu ambasadora niemieckiego w Paryżu ponownie w sposób kategoryczny zaprzeczono. (Hr. Münster powrócił onegdaj do Paryża; przyp. red.)

Paryż 25-go stycznia. (Tel. pryw. K. War.) — W Argenteuil robiono próby z nowym prochem strzelniczym.

Paryż 25-go stycznia. (Tel. pr. Kur. War.) — *Gaulois* zapewnia, iż projektu wprowadzenia lancy niemieckiej do jazdy francuskiej zaniechano.

Pawia 25-go stycznia. (Tel. pr. Kur. W.) — Na uniwersytecie tutejszym wybuchły zaburzenia. Studenci kulami z śniegu powybijali okna w gmachu.

Rzym 25-go stycznia. (Tel. pr. Kur. W.) — Pogłoskom o chorobie Ojca św. urzędownie zaprzeczono.

Rotterdam 25-go stycznia. (Tel. pr. K. W.) — Policja zapobiegła próbie zamachu dynamitowego na kościół św. Wawrzyńca. Aresztowano anarchistę angielskiego.

Berlin 25-go stycznia. (Tel. pr. Kur. War.) — Ruble w gotówce 222 15 (wczoraj 221.40).
Ruble na dostawę 221 75 (wczoraj 221.—)

ODPOWIEDZI REDAKCJI.

— Panu H. S. — Prawidłowo mówi się: *Spuchen Sie in die Ecke des Zimmers*. Użycie w wyrażeniu tem rzeczownika *Winkel* jest niewłaściwe.

— Panu A. — *stałemu prenumeratoremu*. — Poprostu błąd drukarski. Zamiast wyrazu „ulepszonych”, zechce sz. pan przeczytać „wyleczonych”, a wiadomość stanie się zrozumiałą.

GIEŁDA.

Warszawa, 25-go stycznia.

Poranne dzisiejsze szacowania berlińskie zapowiadały jednomyślnie kurs 221.50, co się równa kursowi 45.15 m. bez kosztów, gdy Petersburg cenit Londyn po rs. 9.25 z terminem trzechmiesięcznym w zaofiarowaniu. Nasze zbranie giełdowe dzisiejsze rozpoczęło obroty kursem 45.22½ (odpowiadającym kursowi 221.10 m. bez kosztów) za Berlin wpłaty i podniosło tę cenę wobec dość ograniczonej podaży waluty do 45.35 (t. j. 220.50 m. za 100 rs.). Różnice tworzyły dziś 12½ kop. na korzyść Berlina i tyleż na korzyść rubli przy porównaniu wczorajszego kursu końcowego. W dostawach robiono dziś dość dużo.

Sprzedano dostawy z odbiorem stałym w końcu kwietnia r. b. po 45.35 i 45.45, w końcu lutego r. b. po 45.32½, 45.35 i 45.40 oraz w końcu b. m. po 45.25 i 45.35, a dostawy z odbiorem codziennym względnie do woli zbywającego od końca lutego do końca marca r. b. po 45.45 i do końca b. m. po 45.20.

Waluty obce w średnim ruchu. Krótkim Berlinem obracano po 45.22½, 45.25, 45.27, 45.30, 45.32½ i 45.35, nie zatrzymując się dłużej przy żadnym z tych kursów. Inne niemieckie krótkoterminowe miasta bankowe oddawano po 45.15, jak chce mieć ceduła. Londyn krótki brano po 9.20. Paryż krótki bez ruchu. Za Wiedeń krótki osiągnano 73.85, 73.90 i 74.—

Z końcem giełdy żądano za Berlin krótki 45.45, za Londyn krótki 9.25, za Paryż krótki 86.95 i za Wiedeń krótki 74.15.

Dyskonto bankowe w Berlinie 4%, w Londynie 3%, w Paryżu 2½% i w Wiedniu 4½% w stosunku rocznym.

W papierach obrotu średnie, przy tendencji bez zmian. Żądano za listy likwidacyjne po 96.60 i po 96.—, względnie do wielkości odcinków, bez pokupu. W zaofiarowaniu nominalnem notowano pożyczki wschodnie II-ej em. po 101.75 i po 102.75 III-ej em. Pożyczki premjowe I-ej em. z roku 1864-go ceniono po 241.—, premjówki II-ej em. z roku 1866-go po 226 i po 190.50 listy premjowe szlacheckie, a zabrano kilka premjówek z roku 1866-go II-ej em. po 225. Bilety Banku państwa I, II i VI-ej em. chciano zbyć po 103.50, bez nabywców. Za pożyczki 4% wewnętrzne z roku 1887-go I-ej ser. chciano osiągnąć 95.25 oraz 95.— za trzy dalsze serie, a otrzymano 94.75 za kilka tysięcy rubli III i IV-ej s.

Listy zastawne ziemskie 4½% starano się umieścić po 98.65, a nabyto kilkadziesiąt tys. rubli po 98.35 i 98.40, oraz kilkadziesiąt tys. rubli po 98.40 z odbiorem w końcu lutego r. b.

Listy zastawne 5% miasta Warszawy ofiarowano po 100.65 V, VI-ej i VII-ej s., których wzięto kilkadziesiąt tysięcy po 100.40, 100.35, 100.30 i 100.25.

W żądaniu, bez pokupu, 5% listy zast. miasta Łodzi II-ej, III-ej i IV-ej serji po 99.65.

Sprzedano kilkanaście tysięcy 5% listów zastawnych wileńskich po 99.80, przy chęci otrzymania po 99.75, jak twierdzi ceduła.

Sprzedano kilka akcji Tow. południowo-russkiego dnieprowskiego po 1225 i 1227, oraz kilkanaście akcji warszawskiego Banku dyskontowego po 352. Poszukiwano akcji warsz. Tow. ubezpiecz. od ognia po 205, przy chęci omania 225. Ofiarowano akcje Tow. fabr. cukru Józefów po 275 i Tow. fabr. cukru Czersk po 275.—. Sprzedano kilkanaście akcji Tow. zakładów przędz. bawełny tkalni i blecharni w Zawierciu po 529.

W żądaniu kupony celne po 1.48¾%, według ceduły.

Godzina 12-ta. Usposobienie giełdy dla walut obcych mocne.

Okowiła. Cena dystylatorów. Wiadro 100%, rs. — do 11.05 netto. Wiadro 78%, rs. — do rs. 8.795 2%. Dowozy i zaofiarowania są liczne. Usposobienie słabe. W. O.

Sprawozdania z targów.

Targ zbożowy na placu Witkowskiego w dniu 25-ym stycznia. — Dostawy dziś i od kilku dni są ograniczone. Ofiarowano 500 korey pszenicy, 700 żyta, 200 owsa. Usposobienie jednak słabe, obroty małe, ceny nie mogą się utrzymać. Pszenica wyborowa 5.30, średnia biała 5.15, psra 4.35. Żyto wyborowe 3.30 do 3.40, średnie 3.25. Owies 2.15 do 2.60 stosownie do gatunku.

— **Magazyny tranzytowe przy stacji Praga** kolei w przawsko-terespolskiej.

Sprawozdanie z dnia 25-go stycznia 1894 r.			
	wyszło	przyszło	pozostał
	— wag.	— wag.	17 wagonów
Żyta	—	—	219
Owsa	—	4	2
Maki żytniej	—	—	14
Maki pszennej	—	—	120
Kaszy jaglanej	—	1	9
Kaszy gryczanej	—	—	2
Ryżu	1	—	57
Pszenicy	—	—	164
Jęczmienia	1	—	2
Grochu	—	1	13
Gryki	—	—	—
Cebuli	—	—	6
Fasoli	—	—	2
Łoju	—	—	2
Makuchów	—	—	4
Maki kartoflanej	—	—	7
Kukurudzy	—	—	6
Soli	—	—	2
Rodzenków	—	3	—
Prosa	—	—	—
Tranu	—	—	—
Razem	2 wag.	9 wag.	648 wagonów.

Wełna. Poznań 22-go stycznia. Przepuszczenia, że usposobienie rynku wełnianego ożywi się, nie sprawdziły się. Posiadacze zapasów skłonni są do ustępstw. Na prowincji od dłuższego czasu nie dokonano transakcyj wełny. Dowozy małe, zapasy jednakże wciąż znaczne.

Cement. Sytuacja ciągle niewyraźna, i taką też pozostanie do chwili ogłoszenia nowej taryfy. Tymczasem tylko skonstatować można widoki dobrego zapotrzebowania w sezonie nadchodzącym.

Chmiel. Norymberga, d. 13-go stycznia. — Przy spokojnym przebiegu obrotów sprzedano na tutejszym rynku w ciągu ubiegłego tygodnia 700 centnarów towaru. Ceny były niezmiennione. Najwięcej były poszukiwane gatunki wyborowe.

Spostrzeżenia meteorologiczne

Sprawozdanie stacji w Warszawie z dnia 25-go stycznia r. b. Table with columns: D. 24-go g. 9 w., Barom., Włg., Wiatr, Temp. C., Temp. R., and observations for 24th and 25th.

Sprawozdanie międzynarodowe z d. 23-go stycznia r. b. godz. 7 rano:.

Table of international weather reports from stations like Abbazia, Berlin, Biarritz, etc., with columns for station, barometer, temperature, wind, and sky conditions.

Rada miejska warszawska dobroczynności publicznej. W wykonaniu zapisu s. p. Adama Chojnackiego na posiedzeniu w d. 21-y grudnia r. z. przyznała nagrody za prywatną długoletnią nieprzerwaną i nienaganną służbę...

Egrety balowe ogromny wybór poleca S. H. Dąbrowski Zabia 2. 137

Dr. JAN MARCZEWSKI, (Akuszerka i choroby kobiece), przeprowadził się na ulicę Nowy-Świat nr 34, dom W-go Bothe i przyjmuje od 1—2 i od 4—6-ej. 29

BIURO INFORMACYJNE O NEDZY WYJĄTKOWEJ sprawdzonej przez siostry miłosierdzia, poleca miłosierdziu publiczności warszawskiej: Tamka № 35.—Posiedzenie dnia 11 stycznia 1893 r.

Table with columns: No domu, Ulica, Nazwisko lub initiale, U W A G I. Lists names and addresses of people in need.

Dr. Jakób Halpern, b. lekarz na klinikach zagranicznych. Choroby skórne i weneryczne Do 10 r. i od 3—5 po p. Nowy-Świat 36. 346

!!UWİADOMIENIE!! Ktoby z panów posiadaczy akcyj Towarzystwa Warszawskiego Oczyszczenia i Sprzedaży spirytusu zechciał te akcje sprzedać, to raczy zgłosić się do biura zarządu tegoż Towarzystwa, ulica Dobra nr 18...

Pension de famille czyli pomieszczenie na czas dłuższy lub krótszy z całodziennym utrzymaniem, na wzór zagranicznych zakładów, poleca Szanownej Publiczności Marja Warnka, Marszałkowska 84. 92r

Za dobrem wynagrodzeniem poszukuje DUŻEGO POKOJU UMEBLOWANEGO z osobnym wejściem, pomiędzy Saskim ogrodem i alejami Jerozolimskimi, z całodziennym utrzymaniem, gdzieby się można rozmówić po rusku, niemiecku lub angielsku. Oferty pod A. R. S. przyjmuje kantor Kurjera. 444

Zarząd Towarzystwa OGRODNICZEGO WARSZAWSKIEGO podaje do wiadomości Szanownych członków, iż we środę, dnia 31 b. m., o godzinie 8 wieczorem w sali hr. Berga (sztandarowej) magistratu odbędzie się nadzwyczajne zebranie celem obioru prezesa Towarzystwa...

Warszawskie Tow. Cyklistów NA DYNASACH wyborowa ślizgawka W poniedziałek maskarada. 132r KOMITET Warszawskiego Towarzystwa Cyklistów zawiadamia szanownych członków, że dnia 28 b. m. w niedzielę, o godzinie 4-ej po południu, urządzona będzie zabawa dla dzieci.

KOMITET Szwajcarskiego Towarzystwa Dobroczynności ma honor zawiadomić osoby, które posiadają już bilety na bal mający się odbyć 27 stycznia, że tenże z powodu niedotrzymania umowy przez właściciela lokalu hotelu Polskiego, odbędzie się 1-go lutego w salonie hotelu Europejskiego.

JAN LAUTERBACH 143 Marszałkowska 143. 447 KORESPONDENCJA PRYWATNA. — Pierwszy i drugi list otrzymałem. Na maskaradzie byłem. Bardzo bym chciał poznać. Czy nie ma żadnego sposobu? 459

KSIĘGARNIA Juljana Guranowskiego, Senatorska 32, poleca następujące nowe książki: Dr. Hertzberg. Ziemia. Powietrze po 20 k. Hirschberg. Nowy środek leczniczy na choroby żołądka... 35 k.

Świeżo wyszło z druku i jest do nabycia we wszystkich księgarniach. Umiński Wl. Zegluga Powietrzna. TREŚĆ: Balony i Aerostaty, Lot ptaków, Maszyny latające, Baterja gazowa do celów aeronautyki...

Do domu handlowego poszukuje się za wynagrodzeniem Ucznia Znający język niemiecki mają pierwszeństwo.—Pismienne oferty składać do Biura Ungra (Wierzbowa 8, wprost Niecałej) dla „H. W.” 116r

Masło Litewskie. Świeży transport masła prawdziwego litewskiego, po 35 kop. za funt, nadszedł do sklepu spożywczego kolei Nadwiślańskiej, przy ul. Nowogrodzkiej № 15, 136

Rzadka Sposobność! Z powodu bardzo słabego i sa motnego właściciela, można nabyć bardzo tanio Wiatrak cylindrowo-walcowy, z gruntem i ładnymi zabudowaniami gospodarskimi, wraz z domem mieszkalnym, przy handlowym mieście młewo ciągle jest, za bardzo przystępną cenę.—Wiadomość Ruda Guzowska, stacja kolei W.-W. u p. Rusch w Żyrardowie. 119

Tran Rybi prawdziwy, gwarantowany, po cenach umiarkowanych, sprzedają Składy Elephteraki P. Papadopoulos w Odessie. 64

Specjalność! Suknie Balowe tak z własnego jako też i z powierzonego materiału, wykonywa szybko, podług najświeższych żurnali gustownie i nie drogo. Pracownia Sukien Piotrowskiej, Długa № 8 a. 2614

Ekstrakt-orzechowy do farbowania siwych włosów, wyna-lazku A. Maczuskiego, perful-mera w Wiedniu, Kärtnerstrasse 19. Ekstraktem tym, który wyrabiany jest z zielonych łupin orzecha włoskiego, najłatwiej i najpewniej farbować można siwe włosy na kolory: blond, szatyn, brunatny i czarny; nadając włosom najdalej po 15 min. kolor właściwy, tak że kolor ten przy myciu nie schodzi.

Kartki z życia kobiety przez ESTEJĘ. Powieść odznaczona zaszczytnie na konkursie „Kurjera Warszawskiego”, z 62 ilustracjami w tekście Czesława Jankowskiego.—Cena rs. 2, z przesyłką pocztową 2.20. Skład główny w księgarni nakładowej S. Lewentala, Nowy-Świat № 41

BAŁABUCHY Kijowskie suche i płynne Konfitury. 55 Nowy-Świat № 23.

Skład Materjałów Aptecznych Ludwika Spiessa i Syna,

Senatorska Nr 464---5,

dom PP. Kanoniczek.

Filja: Marszałkowska Nr 140,

polecają świeżo nadeszłe:

TRAN Żółty z Bergen,
Biały Lofodzki parą wydzielany;
OLIWE Nicejską i
Prowancką.

8

ENCYKLOPEDIA ROLNICZA

wydawana stopaniem i nakładem

MUZEUM PRZEMYSŁU i ROLNICTWA w WARSZAWIE.

Wyszły zeszyty 27, 28 i 29 treści następującej:

Zeszyt 27. Gnicie i butwienie, p. dr. Stefana Jentysa. Gnojowisko p. St. Wrońskiego. Gołębie p. St. Rewińskiego. Gomfolit p. dr. K. Jurkiewicza. Goryczyca uprawna p. J. Sikorskiego. Gorzelnictwo p. Jana Górskiego, Bol. Rugiewicza, Florjana Szucha, dr. Al. Weinberga i L. Iwanowskiego.

Zeszyt 28. Gorzelnictwo (dalszy ciąg).

Zeszyt 29. Gorzelnictwo (dokończenie). Gospodarskie doświadczenia, p. St. Chaniewskiego, dr. Fr. Górskiego, Al. Janasza, dr. Mich. Natanson. Gospodarstwo ekstenzywne i intensywne, p. St. Chaniewskiego. Gospodarstwo leśne, p. Józefa Rivoli. Gospodarstwo małe, średnie i wielkie, p. dr. Fr. Górskiego.

Zeszyt 30. Gospodarstwo włościańskie, przez dra K. Kaczkowskiego (dokończenie). Grab. — Grajalisci, przez dra Franciszka Górskiego. — Grad, przez St. Kramsztyka. — Grafit, przez K. J. — Granica, przez J. — Granit, przez K. J. — Granulit, przez K. J. — Gratyfikacja, przez dra F. G. — Grobla, przez W. Habdank-Korzybskiego. — Groch, przez Tadeusza Kowalskiego. — Groch szparagowy, przez J. Kluza. — Groszek, przez J. Alexandrowicza i J. Sikorskiego. — Grunt, przez J. J. — Grusza dzika, przez W. Olszowskiego. — Grusza szlachetna, przez J. Kluza. — Gryka, przez dra Tadeusza Kowalskiego. — Grzyby jadalne i trujące, przez J. Alexandrowicza i F. R. Błońskiego.

ZESZYT 31 w druku.

Encyklopedia Rolnicza obejmuje wszystkie działy wiedzy rolniczej, opracowane szczegółowo przez specjalistów na zasadach najnowszych wyników badań naukowych, tak, że stanowić będzie dla rolnika kompletną bibliotekę, w której znajdzie wszelkie niezbędne dlań wskazówki. Dzieło to wychodzi w zeszytach pięcioarkuszowych wielkiej ósemki, ozdobionych licznymi drzeworytami, po dwanaście zeszytów rocznie. Całość obejmie około 72 zeszytów.

Warunki prenumeraty:

Cena zeszytu Encyklopedji Rolniczej w Warszawie kop. 60, z przesyłką kop. 70. Prenumeratorowie, przy zapisie, oprócz powyższej opłaty, uiszczanej przy odbiorze każdego zeszytu wnoszą jednorazowo, sposobem zaliczenia, rubli 3 (trzy), które potrącone zostaną przy odbiorze ostatnich pięciu zeszytów.

Skład główny i ekspedycja Encyklopedji w księgarni GEBETHNERA i WOLFFA w Warszawie, Krakowskie-Przedmieście № 15. 122r

Na wyczerpaniu!

POWITANIE KARNAWAŁU.

Album tańców na karnawał 1894 r., grywanych w teatrach i na balach przez orkiestrę

DYREKTORA

Leop. Lewandowskiego.

№ 1. Vollstedt Op. 39. „Perla Dunaju”.
Walc.	№ 6. Wagner. Op. 165. „Sekretek” Polka
Mazurka.
„ 2. Weinzierl M. Op. 36. Kadryl.	„ 7. Ziehrer. Op. 449. „Polka mary-
narska.”
„ 3. Lewandowski Leop. „Wszystko
to już było.” Polka.
„Fredro”. Mazur.	„ 8. Lewandowski Leop. „Stary druh”
Mazur.
„ 4. Fahrbach Ph. Op. 328. „Zwiastun
karnawału”. Walc.	

Cena rs. 1 kop. 50.

Wydawnictwo Gebethnera i Wolffa w Warszawie i Łodzi.

Do nabycia we wszystkich Księgarniach. 112r

Fabryka Kwiatów

MINKIEWICZ,

Długa 9. 34

Poleca wielki wybór kwiatów podług modeli paryzkich. — Garnitury balowe od 50 kop.

Mydła Glicerynowe,

zjednały sobie powszechną wziętość, dzięki znakomitym swoim własnościom; oznaczają się w wysokim stopniu zawartością najdoskonalszej gliceryny, obfitością piany, i wytwornym aromatem

polecamy szczególnie:

- № 4711. Różane mydło kryształowe.
- № 4711. Konwaljowe mydło kryształ.
- № 4711. Rezedowe mydło kryształowe.
- № 4711. Eau de Cologne mydło krysz.
- № 4711. Benzoesowe mydło krysz.
- № 4711. Monopole mydło glicerynowe.

Wyroby № 4711 otrzymywać można we wszystkich znaczniejszych Perfumerjach i Składach Materjałów Aptecznych
Strzedz się należy wyrobów fałszowanych. 43r

Zakład wynajmu

eleganckich Ekwipaży,

tamże karetta ślubna uznana za najładniejszą. 131

Nowy-Swiat 53 i Bracka 18.

HEGNER.

Bez blagi.

Najtaniej sprzedają biżuterję złotą, srebrną, Pierścionki najnowszych fasonów z brylantami i kolorowymi kamieniami, pierścionki 56 próby od rs. 2, ślubne obrączki złote od rs. 7 i t. d., kupuje złoto, srebro, zamieniam na rowe. — Przyjmuje obstalunki podług najnowszych wymagań oraz reparacje, złocenie, srebrzenie; wszystko wykonywam tanio i sumiennie. — **Oraczewski jubiler**, Nowy-Swiat № 36. 16

OSTATNI SEZON

zupełna

wyprzedaż

ŁYZEW,

niżej ceny
kosztu.

„LA MÉNAGERE”,

Senatorska 22, róg Bielańskiej,
1-e piętro. 61r

Poleca się przyjezdnym
nowo-otworzony, urządzony
z komfortem

Hotel Rzymski

w Łodzi, 24r

ulica Mikołajewska (Dzika) № 59,
naprzeciw Gimnazjum Męzkiego.

Restauracja w miejscu.

Stanisław Koleczyński

Agentury: Handlowa i Asekuracyjna

w mieście CHARKOWIE,

polecają swe usługi pp. Fabrykantom, Przemysłowcom i in. do sprzedaży hurtowej ich wyrobów. Energja, stosunki rozległe, oraz **DOKŁADNA ZNAJOMOŚĆ PRAWDZIWEGO INTERESU**, rokują znakomite **POWODZENIE DLA ZBYTU** towarów na tutejszym rynku ożywionym. 5

ADRES: Charków, N. S. **LYSOGORENKO.**

Karmelki z ziół

od kaszlu

„Ketty Boss”,

fabryki B. SEMADENI w Kijowie.
Wylączna sprzedaż w Aptekach i Składach Aptecznych. 14r
Główny Skład A. Wentzel, St.-Petersburg
Cena w pud. met. 25 kop.

KEFIR

z mleka świeżego i przegotowanego, wyrabia stale Apteka

E. GESSNERA,

Aleja Jerozolimska 27, róg Kruczej w Warszawie. Dostać można w b. wielu Aptekach warszawskich. 2588

Hotel Kowieński obok Saskiego

Mam zaszczyt zawiadomić osoby interesowane że po zupełnem odnowieniu numerów i doprowadzeniu utensylji jako nowy dzierżawca oddaje po cenach jak najniższych ze doba z pościelą i opalem nieprzenosi rubla nadmieniając że są do wynajęcia i kawalerskie numera. 84

pozostając z szacunkiem **Orlicki**

Magazyn Mebli

Zakład Tapicersko - Dekoracyjny

Hermana Reiss,

3, przeniesiony 3,
ERYWAŃSKA 3,

poleca gustowne kompletne urządzenia oraz pojedyncze sztuki meblowe, podług najnowszych modeli zagranicznych, w rozmaitych stylach. — Ceny umiarkowane. 54r

OSTRZEŻENIE.

Niniejszem ostrzegamy osoby trzecie, aby nie nabywały, jako bezwzględnie, wystawionych przez nas w dniu 28-ym grudnia 1893 r. na zlecenie p. F. W. Hohna weksli:

- Rs. 500 pl. 20-go maja 1894 r.
- „ 500 „ 1 (13) lipca
- „ 500 „ 15 sierpnia
- „ 500 „ 31 sierpnia
- „ 500 „ 5 września
- „ 500 „ 15 września
- „ 500 „ 30 września
- „ 500 „ 1 (13) stycznia 1898 r.

gdyż weksle te, wydane na pokrycie czynszu dzierżawnego wydzierżawić się mającej przez nas w nieruchomości p. Hohna pod № 800 i 801 fabryki, skutkiem powstałego w tejże fabryce w dniu 18 (30) grudnia 1893 r. pożaru, stosownie do kontraktu dzierżawnego straciły swoją wartość.

A. Ferster et Reks.

